

Doktorova fotografia

Kapitola 1

Písal sa rok 1933 a pomaly sa končila ďalšia z upršaných zím, ktoré boli na ostrovoch Spojeného kráľovstva veľmi bežné. Čo nás čakalo bola jar, ktorá bývala o niečo teplejšia, ale podobne zamračená a nevlúdna? Keď som na rybačke, vždy si v dobrom spomeniem na svojho otca. Brával ma so sebou na ryby už od dvanástich rokov a často sme tam bývali aj do neskorého večera. Pri svetle lampášov v strede jazera rozprával všakovaké príbehy a múdra, zatiaľ čo opakovane spúšťal a vyťahoval siete. Nočný rybolov je v tomto kraji bežný a keďže je jazero dostatočne rozľahlé, nikdy nedochádza k stretu dvoch lodí. Každá z rodín má už akoby svoj nepísaný revír. Naša oblasť nebola nikdy husto zaľudnená. Okrem lovu divokej zvery, rýb a ťažbe dreva sa tu nedalo nič iné podniknúť. Niet divu, že sa väčšina mojich rovesníkov hneď po škole vybrala za lepšou

budúcnosťou do veľkých miest, ako bol Londýn, či Edinburg. Od tej doby som ich nevidel a oblasť naďalej vymierala.

Môj otec sa volal Victor Belley a ja som bol jeho menovcom. Bol som jediný syn svojej matky a otec ma vždy učil, že rodina je prvoradá. Naučil ma všetkému čo vedel robiť aj sám, preto som sa dokázal užiť pomerne všestranným spôsobom. Lovil som divokú zver, alebo predával palivové drevo z časti lesa, ktorá desaťročia patrila našej rodine. Takto som pokojne uživil seba, ženu aj obe naše deti. Boli však ešte príliš malé nato, aby mi pomohli, preto som musel z času na čas prizvať niekoho z kamarátov. Tí, za menšiu províziu a niečo pálenky, ochotne priložili ruku k dielu. Tak tomu bolo aj v tú noc. Potreboval som naloviť nejaké ryby, aspoň tak sto až stopäťdesiat kilogramov, aby som si udržal obchodníka v meste na opačnom brehu jazera. Z úlovkom by som šiel skoro ráno za ním, aby dostal ryby čerstvé a ja svoju peňažnú odmenu. To som ešte nevedel, že sa vrátim s prázdnyimi rukami. Hodiny ukazovali čas pol druhej nad ránom, ale moja manželka ma ešte stále očakávala dole v kuchyni aj s teplou polievkou. Hneď od príchodu sa mi snažila priblížiť nejaký zážitok čo privodili deti, ale ja som bol myslou úplne niekde inde. Polievku som mlčky zjedol a odobral sa do postele. Manželka prišla neskôr potichu za mnou a ako zaľahla, tak zaspala. Na mňa však spánok neprichádzal a až do prvých slnečných lúčov sa mi nepodarilo upokojiť myseľ a dôjsť k odpočinku. Neustále som rozmýšľal a prehrával si v mysli udalosti z pred niekoľkých hodín. Udalosti, ktoré sa udiali na našom jazere.

Kapitola 2

Keď manželka a deti vstali, sedel som za kuchynským stolom a s rovnako nepríčetným pohľadom ako v noci, pozeral pred seba. Moja žena Bertha je o desať rokov staršia ako ja. Zobrali sme sa pred piatimi rokmi, keď čakala našu dcéru. Nebola to žiadna krásavica, ani neprekypovala ktovieakým umom, ale o rodinu sa starala výborne. Moje podivné chovanie si už nemohla nevšimnúť a počas prípravy raňajok sa začala pomaly vypytovať. „Čo si taký zamíknutý Victor? Nespal si dobre?“

Pozrel som sa striedavo na ňu a znova pred seba.

„Počuješ čo ti hovorím?“ zadívala sa na mňa, „si bledý akoby na teba išla smrť.“ Priskočila ku mne, mokrú ruku narýchlo utrela do zástery a dotkla sa mi čela. „Horúci nie si. Tak čo ti teda je? Nemal si ísť ráno na trh? Ryby sa ti pokazia!“ stála nado mnou prísne.

„Žiadne ryby nemám,“ povedal som zanikajúcim tónom hlasu.

„Čože? Čo to melieš? Nebodaj ste sa len s Emmerym včera neožrali na tej lodi?“

„Emmery je mŕtvy,“ odvetil som a zaboril hlavu do svojich dlaní, aby som jej nemusel vystaviť svoj pohľad.

„Čože?“ Jej hlas doslova zapískal. Ihneď si sadla za stôl oproti mne a so všetkou tou zvedavosťou seba vlastnou - ma spovedala ďalej.

„Ja ani neviem ako sa to celé prihodilo,“ zavzlykal som. Emmery bol môj najlepší priateľ už od prvej triedy v škole. Často mi pomáhal na lodi. „Zabilo ho to, ono ho to jednoducho zabilo.“

„Na lodi?“ spýtala sa.

„Samozrejme, že na lodi do pekla.“ Buchol som do stola, ešte že deti boli práve mimo miestnosť. „Zožral ho ako jednohubku. Nedokázal som ho zastaviť, nemohol som.“

„Zožral ho?“ Nie celkom dôverčivo si ma ešte raz celého prezrela. „Naozaj si v poriadku? Vieš o čom rozprávaš?“

„Nemusíš mi veriť ak nechceš, naozaj nemusíš,“ zvýšil som znova hlas.

„Veď vieš, že ti verím. Len rozprávaš tak podivne a tajnostkársky. Čo sa teda stalo?“

„Počkaj, musím sa rozpomätať, bolo to celé veľmi rýchle a ja... No skrátka sme včera išli na jazero. Úplne tak ako po iné dni. Emmery bol za kormidlom, ja som chystal sieť. Keď sme boli asi tak v troch štvrtinách šírky, zakričal som naňho, aby spustil kotvu, že tu zalovíme. Po obvode lode sme mali rozsvietené lampáše. V tom so počul hlasné špliechanie vody, otočil som sa a videl ako Emmeryho niečo zdvihlo z paluby a spolu s kotvou stiahlo do vody. Bránil sa a kričal, ja som sotva stihol pribehnúť k bočnej strane lode.“

„Čo to bolo? Videl si, čo to bolo?“

„Vyzeral ako obrovský had, ktorý sa vystrčil z vody. Hlavu mal obrovskú a oči mu svietili červeným plameňom. Jeho zuby mohli merať aj dvadsať centimetrov. Bez problémov schytil Emmeryho na jedno hryznutie a zmizol s ním pod hladinou.“

„Dobrý Bože!“ zabedákala Bertha a prekrižovala sa na prsiach.
„Už sa had potom nevrátil? Čo si robil?“

„Čo by si robila ženská? Otočil som kormidlo a ako sa len najrýchlejšie dalo som sa hnal ku brehu. Triaslo ma ako osiku. Mal som čo robiť, aby som neodpadol už tam na lodi. Nemôžem nato zabudnúť a stále si to prehrávam dokola. Čo mám teraz robiť?“

Bertha sa vtedy postavila, otvorila vrchnú policu na kuchynskej linke a vytiahla celkom zozadu fľašu pálenky, ktorú mala skrytú pred hosťami na zvláštne príležitosti. Schytila jeden z pohárov a postavila ho pred mňa. „Potrebuješ sa upokojiť a získať zdravú farbu.“ Naliala mi za poriadnu dávku tekutého životobudiča. Po prvýkrát na mne s pálenkou nešetřila.

„Áaaa...“ Vypil som pohár, až sa mi hlava zatočila.

„Hneď ti bude lepšie uvidíš. Loď je v poriadku?“ spýtala sa.

„Hej v poriadku,“ odpovedal som v očakávaní čo bude ďalej.

„Čo keby si si teraz skúsil ľahnúť, možno si odpočinieš a bude ti lepšie. Uvidíš, že hej.“ Bertha ma starostlivo odprevadila až do postele. Poprikrývala ma, ako to neurobila už dávno.

Alkohol mi upokojil podráždené nervy a podarilo sa mi skutočne zaspáť. Len, čo bude keď sa prebudím - posledné myšlienky mi ostali víriť hlavou.

Kapitola 3

Keď som sa po mne neznámom čase pomaly rozoberal, pociťoval som obavu, ako manželka naložila s informáciami, ktoré som jej v slabej chvíľke vyložil. Čo keď to niekomu povedala, čo keď zavolala políciu, alebo reportéra. Na druhú stranu som dúfal, že tak urobila. Sám by som to v týchto dňoch nebol schopný. Keď som si popretieral opuchnuté oči, pomaly som zišiel dole do kuchyne. Za stolom sedela Bertha, ale aj Emmeryho manželka Victoria. Úplne som stuhol. Ani ma nenapadlo povedať jej, čo sa stalo s jej mužom. Ich oči hľadeli na mňa.

„Odpočinul si si trochu?“ začala Bertha. Povedal by som, že sa teraz vyžívala v tomto zaujímavom príbehu. V živote sa s ničím zaujímavým nestretla. Teraz bola stredobodom, tlmočníkom, alebo ak chcete sprostredkovateľom najbizarnejších správ aké kedy počula.

„Dospal som sa trochu,“ odvetil som s napoly zatvorenými perami a sadol som si vedľa nej.

„Tuto Victoriu som bola zavolať, pretože jej treba vysvetliť, čo sa stalo s jej manželom.“ Pozrela sa striedavo na mňa a na ňu. Victoria bola mladá a veľmi pohľadná žena. Všetkým mužom, ktorých poznám, Victoriina krása imponovala. Vídali sme sa spolu pomerne často. Najmä preto, že bola manželkou môjho najlepšieho priateľa.

„Victor, skutočne sa Emmery stratil na jazere? Videl si ako sa to stalo?“ spýtala sa mladá žena celá preľaknutá.

Ja som len pokýval hlavou a smutne pozrel do zeme.

„Zožral ho morský had? To si tam videl?“ Jej oči sa naplnili slzami.

„Bolo to tak,“ odvetil som ticho.

„Už sme volali aj políciu, takéto veci treba nahlásiť!“ zapojila sa Bertha rozkazovačným tónom. „Určite sa o to budú zaujímať noviny. Bože môj, aký je tu neporiadok!“ Vyskočila na nohy a dala sa do rýchleho spratúvania vecí do skriniek a políc.

Zadíval som sa na Victoriu a pocítil som jej smútok. Zaboľelo ma to viac ako celá včerajšia noc. Bolo mi jej ľúto.

„Ako je to vôbec možné? Videl si to dobre?“ pokračovala ďalej utrápene čerstvá vdova.

„Mali sme zažaté lampáše, pretože bola poriadna tma. Neboli sme ani v strede jazera, keď som začul tie silné šplechoty a len čo som sa otočil, zobralo to Emmeryho aj s kotvou. Potom zmizol vo vode.“

Vtom niekto zaklopal na vstupné dvere. Bolo to mocné a krátke zaklopanie. Do miestnosti vstúpili dvaja uniformovaný policajti s odznakom na hrudi. Boli oblečení v dlhých čiernych uniformách. Kabáty im viseli až po kolená a na hlavách mali oficierske čiapky.

„Madam,“ pozdravil sa jeden z nich, keď im Bertha otvorila dvere, „môžeme sa posadiť?“

Pozvala ich ďalej a usadila k stolu. Bol dosť veľký, ale teraz už úplne plný. Sedeli sme zo všetkých strán. Bertha sa natlačila nazad vedľa mňa.

„Dostali sme správu, že tu zmizla nejaká osoba. Vraj včera na jazere,“ začal policajt.

„Ja som vám volala, ráno z pošty,“ začala Bertha, ale zahriakol som ju a pokračoval sám.

„Ide o môjho priateľa Emmeryho Castlea. Boli sme spolu včera na jazere loviť ryby. Bolo to v noci a niečo napadlo našu loď. Emmeryho vytiahlo z lode a zmizlo s ním pod hladinou. Vyzeralo to ako obrovský had - morský had.“

Policajt položil otvorený zápisník a pozrel sa na kolegu sediaceho vedľa neho.

„Tvrдите, že vašu loď napadlo zviera? Na našom jazere?“ spýtal sa prekvapivo druhý policajt.

Pokýval som hlavou, pričom som sa tváril utrápene.

„Môžete mi opísať ako ten had vyzeral?“

„Stalo sa to rýchlo, na poslednú chvíľu som zazrel ako ťahá Emmeryho z lode s veľkým krikom a špliechaním vody.“ Túto informáciu som nechcel hovoriť pred Victoriou. Keď počula o kriku jej manžela, oči sa jej znova naplnili slzami.

„Tak aspoň aký mal ten had priemer tela, akú mal tlamu?“

„Mohlo to byť hádam aj meter, papuľu mal obrovskú. S Emmerym zobral z lode aj kotvu.“

„Kotvu? Ako to?“

„Bola v lodi na tom istom boku ako Emmery spúšťal sieť,“ vysvetľoval som.

„Takže máte po tom útoku poškodenú loď?“

Zamyslel som sa, ale nič také som si doteraz neuvedomil.

„Musím ju skontrolovať. Bola naozaj tma a ja som sa potom, ako sa všetko udialo, ponáhlal z jazera preč.“

„Pane, pili ste včera večer nejaký alkohol?“ spýtal sa druhý policajt.

„Nie, keď idem na ryby nikdy. Nato si dávam pozor a manželka vám to môže potvrdiť.“

„Takže ste otočili kormidlo a mierili nazad do prístavu? Nesnažili ste sa priateľa hľadať, alebo mu nejako pomôcť?“ pokračoval.

„A ako prosím vás? Vy ste tam neboli. Verte mi, že by ste sa zachovali rovnako a trielili do prístavu ako ja.“

„Kde máte loď teraz?“

„Tu dole pri našom súkromnom móle. Neďaleko,“ vysvetlil som a ukázal smer rukou.

„Smieme ju vidieť?“

„Idem sa obliecť a môžeme sa k nej prejsť.“ V duchu som si prehrával jednotlivé udalosti. Nezabudol som na niečo?

Cesta od domu k jazeru, kde kotvila moja loď bola krátkou prechádzkou. Otázkou niekoľkých minút. Z okien na prvom poschodí sme skrz stromy mohli pozorovať jeho teraz pokojnú hladinu. S oboma policajtmí sme vošli na palubu. Prešiel som k jej ľavej strane kde zväčša visela kotva. Teraz bolo jej miesto prázdne. Loď bola v prístave zaviazaná lanom. Kotva sa používala len pri vyberaní sieti na jazere. Obaja začali chodiť po palube a obzerať si loď kolom do kola. Bol na nej poznať zub času, na jednom mieste viac, na inom menej. Nikde však nebola mechanicky poškodená.

„V ktorom mieste ste pána Castlea videli naposledy?“ Pri zmienke Emmeryho mena sa musel pozrieť policajt do notesu, kde si celý čas zapisoval všetko čo som povedal.

„Bolo to priamo tu.“

„Morský had ho vytiahol v zuboch?“

„Tak si to pamätám,“ odpovedal som.

„Ako potom vysvetlíte, že nikde nie sú žiadne stopy krvi?“

„Neviem, spláchla ich voda?“ odvetil som bez prípravy.

„Od včerajšej noci tu pršalo?“ pokračoval v otázkach policajt.

„Netuším, ale keď som sa vracal v noci z jazera bolo veterno. Vietor narobí vlny, ktoré častokrát vyšplechnú až na palubu. Je to predsa bežné.“

„Hovorili ste, že aj keď had vyskočil z vody, dosť pri tom špliechal?“ spýtal sa druhý policajt.

„Tak som to nehovoril. On nevyskočil. Len sa akoby načiahol z vody. Nebol celým telom na palube. Aspoň som to nevidel. Otočil som sa, keď som počul krik a šplechot. Emmery bol v jeho papuli a on trčal z vody.“

„Vás si teda nevšimol?“

„Myslím, že nie. Pozrel som sa za Emmerym, ale svetlá lampášov neboli dosť silné, aby som videl v tej tme pod hladinu. Potom som sa len snažil čím skôr dostať k brehu. Mal som veľký strach.“

„Koľko trvala cesta nazad k brehu?“

„Nebol som ani v polovici jazera. Mohlo to byť maximálne dvadsať minút.“

„Za ten čas vás už nič neprenasledovalo?“

„Ako som hovoril, rozfúkal sa silný vietor, vlny špliechali a ja som sa veľmi neobzeral, len som hypnotizoval svetlo prístavu a modlil sa, aby som bol čím skôr na pevnej zemi,“ odpovedal som s unaveným a roztraseným hlasom. „Viete, je naozaj ťažké vybaviť si všetky detaily. Bol som v šoku.“

„Pochopiteľne, preto si vážime vašu spoluprácu. Máme nejaké informácie, čo sme potrebovali. V blízkej dobe, nám budete musieť bližšie ukázať miesto nehody, dnes vás však necháme na pokoji.“

„Ďakujem, veľmi rád vám pomôžem, len už radšej nie dneska.“ Hlasno som si odfúkol zo všetkého toho tlaku a psychického vyčerpania. Cítil som sa neskutočne unavený, a to aj napriek tomu, že som celé doobedie prespal. Pri návrate domov som sa preto znova zvalil do postele. Victoria Castleova už u nás nebola. Deti sa hrali okolo domu, takže ma nikto nevyrušoval až do večera.

Vonku sa poriadne zošerilo a ja som zdola počul z kuchyne vychádzať neznámy mužský hlas. Po chvíli som to nevydržal a zišiel dole. Nebol som si istý či sa jedná stále o rovnaký deň, alebo som spal až do nasledujúceho večera.

Mladý muž v károvanej čiapke sedel za naším stolom a oproti nemu sedela moja Bertha a rozkladala rukami. Muž si všetko zapisoval. Na lavici vedľa neho ležala hrubá kožená taška. Keď si ma všimol, okamžite vyskočil na nohy a spravil niekoľko krokov, kým sa nám nestretli ruky. Mlčky som pozeral do miestnosti, čo presne odrážalo moju nevrľú náladu.

„Pán Belley, je mi veľkou ctou, že vás spoznávam.“ Chlapík sa mierne uklonil, pričom si zložil z hlavy čiapku. Pod ňou odkryl svoju pokročilú plešatosť. Asi nebol taký mladý, ako na prvý pohľad vyzeral. Aj keď dnes sú bez vlasov aj tridsaťroční, uvedomil som si. „Som z Herald a tuto vaša pani manželka mi...”

„Takže od novín?“ zahriakol som ho v polovici vety, pričom som na Berthu hodil zamračený pohľad.

„Váš príbeh je neskutočný. Treba o tom všetkých upovedomiť pán Belley,“ vysvetľoval novinár vážne. Pritom bolo jasne vidieť, že si užíva to, ako napíše o tejto udalosti ako prvý.

„Výborne, takže vám manželka všetko porozprávala, nech sa páči môžete ísť.“ Chytil som ho za rameno a mierne viedol smerom ku dverám.

„Ale pán Belley, ešte potrebujem dokončiť jednu dôležitú vec,“ oponoval chlapík.

„Pred západom slnka som si odfotil vašu loď, teraz by som chcel odfotiť aj vás,“ navrhol.

„Spolu, odfotí nás spolu, a ešte aj zaplatí!“ vyskočila odrazu Bertha, ktorá doteraz sedela za stolom s malou dušičkou.

„Peniaze potrebujeme ako soľ.“ Pozrela na mňa úpenlivo. „A teraz, keď sa každý bude báť na jazero čo i len vkročiť, ich inde ani nezoženieme.“

Premýšľal som krátko a nakoniec privolil. Na to som nepomyslel. Jazero bude pre každého strašiakom. Po krátkom okúňaní som nakoniec k fotografovaniu privolil. Pri odchode chlapík vyplatil Berthu za jej snahu a ona sa dala okamžite do zratúvania ľahko nadobudnutého majetku.

Nasledujúce ráno bežala Bertha do mesta po noviny. Celú cestu ich niesla zabalené v rolke a každým metrom odolávala pokušeniu do nich čo i len nazrieť. Až keď vošla do chalupy, sedel som vtedy pri kuchynskom stole, ich naplno rozbalila a hrdo pohliadla na našu spoločnú fotku na titulnej stránke. Článok mal tučný nadpis: **PRÍŠERA Z LOCH NESS**

Kapitola 4

Nasledujúce poobedie mi prišlo už úplne obyčajné. Moja myseľ sa stihla so všetkým vyrovnáť a ja som si užíval svoju šálku čaju ako hociktorý iný deň doteraz. Bertha sa aj napriek mohutnejšie postave svižne presúvala po miestnosti a naraz obsluhovala niekoľko hrncov, misu s kysnúcim cestom a ešte krmila dve naše deti.

Vtom som začul ako prichádza k domu automobil. Jeho dvere niekoľkokrát buchli. Vyskočil som na nohy a išiel otvoriť ešte skôr, ako niekto klopal na vchodové dvere. Tušil som, že by mohlo ísť o ďalších zvedavcov, ktorých nás navštívili už desiatky. Mal som v úmysle odohnať ich. Tento krát som sa však mýlil - boli to ďalší policajti. Čakal som ich stojac na zápraží. Jeden z nich bol vyšší a omnoho lepšie oblečený ako ostatní. Na hrudi sa mu blýskal hranatý zlatý odznak detektíva.

„Volám sa White, pán Belley,“ predstavil sa, „tuto, páni, ma dnes len odprevádzajú. Neholdujem totiž šoférovaniu.“ Ukázal na auto, ktoré ich priviezlo. Boli štyria. „Ako ste na tom vy?“

„So šoférováním?“ spýtal som sa prekvapene. Zdal sa byť veľmi otvorený a priateľský. Len som pokýval hlavou na znamenie nesúhlasu.

„Ale máte loď, však sa nemýlim.“

„To mám.“

„Myslíte, že je v tom veľký rozdiel? Riadiť auto, alebo riadiť loď?“ pýtal sa ďalej, veľmi zvedavo.

„Loď sa v prvom rade kormidluje...“

„Samozrejme, ako môžem porovnávať niečo také. Aj ten systém, či rýchlosti sú úplne iné. Teraz už úplne odbočujem. Niekedy sa zamotám vo vlastných myšlienkach. Skrátka, akoby som uvažoval až príliš. Stáva sa to aj vám? Poznáte ten pocit?“

„Nemyslím si,“ odpovedal som, ale pozeral som skutočne prekvapene o čom vlastne rozpráva a najmä kam sa chce dostať.

„Ste šťastný človek. Čistá myseľ, je znakom vyrovnanej osobnosti. Ja napríklad nedokážem prestať ani v noci. Niekedy sa prebudím a začnem uvažovať. Vtedy nie a nie prestať. Vy máte určite znamenitý spánok, nemám pravdu?“

„Nestážujem sa.“

„Tak to nepotrebujete vedieť upokojujúcu techniku, ktorú používam, ale možno sa hodí niekomu z chlapcov. Hej chlapci, máte niekedy problém so spánkom, je tak?“

„Určite,“ odvetil jeden z policajtov, ktorý stáli hneď za detektívom Whiteom. Odpovedal bez rozmýšľania, akoby boli na takéto otázky od detektíva zvyknutí.

„Tak to potom poznám jednoduchú a veľmi účinnú metódu na upokojenie vlastnej mysle. Lebo, povedzme si otvorene, človek niekedy najťažšie zvláda samého seba. Aj keď veľká časť výnimkám.“ Detektív pohľadom a jemným pokynutím hlavy poukázal na mňa. „Musíte mať k tomu len stabilnú predstavivosť. ‚Prečo stabilnú?‘ pýtate sa. Pretože tu ide hlavne o to vydržať.“ Zastavil rozprávanie a ohliadol po všetkých, akoby

si kontroloval či počúvame. „Takže, ležím v posteli a tak ako každú noc, ku mne prichádzajú rôzne myšlienky, nápady a podobne. Vtom zatvorím oči a predstavím si štvorec. Nie je dôležité, akú má štvorec veľkosť. Dôležité je jediné – prechádzať si svojím pohľadom tento štvorec stále dookola a dookola. Maľovať si ho neustále v mysli. Nezastavovať sa, nerozmýšľať. Len úpenlivo pokračovať v kreslení štvorca. Moja myseľ, po mne neznámom čase, upadne do hlbokého spánku. Možno by som to mohol prirovnať aj k autohypnóze. Môžem však potvrdiť, že sa nejedná o nič nebezpečné a veľmi dobre funkčné. Čo poviete? Jednoduché, však?“ Usmial sa nakoniec detektív. „Zaujímavé, budem si to pamätať,“ odpovedal som mu.

„A teraz nazad k tej vašej lodi. Vlastníte ju dlho?“

„Zdedil som ju po otcovi.“

„Otec na nej rovnako rybárčil?“

„Áno, naučil ma to.“

„Ak sa nemýlim, vaša loď kotví neďaleko.“

„Tu dole na jazere,“ ukázal som smer.

„Tak sa teda poďme prejsť.“ Kývol smerom k autu, kde jeho traja sprievodcovia otvorili široký zadný kufor a vytiahli dve drevené škatule. Boli určite skutočne ťažké, ale teperili sa s nimi sami, zatiaľ čo sme ja a detektív svižne napreodovali dole k jazeru.

„Nech sa páči na palubu,“ pozval som detektíva Whitea prvého. Len čo sa trocha prešiel po palube s veľkým hrmotom nastúpili aj jeho traja kolegovia.

„Čo máte v tých škatuliach?“ spýtal som sa asi trocha potichu, pretože odpoveď neprichádzala.

„Loviť chodíte vždy rovnakým smerom?“ spýtal sa White s pohľadom upreným do diaľky na jazero Loch Ness. Hladina bola dnes veľmi pokojná.

„To nie. Býva to zväčša v rovnakom rozptyle od môjho prístavu, ale nemám presné miesto. Máme tu niečo ako zóny. Aby sme si neliezli so susedmi do revíru.“

„Takže ma nemôžete zobrať na miesto, kde sa tá nehoda stala?“

„To môžem, pamätám si to. Bola to moja posledná plavba. Ešte som to nezabudol.“

„Tak vyrazme,“ navrhol detektív, „ak to nie je problém, samozrejme.“

„Môžeme. Aj keď v noci by som sa na jazero už nevybral,“ odpovedal som a začal pripravovať všetko k vyplávaniu. V nádrži som mal našťastie dosť benzínu aj na dve rybačky. Kormidlo som nastavil presne na miesto, ktoré chcel detektív vidieť a vyšiel som z kajuty. „Sme tam za necelú polhodinku,“ oznámil som. Starý motor si lenivo odfukoval a my sme sa blížili k stredu takmer tristo metrov širokého jazera.

„Akú má vlastne jazero dĺžku?“ pozrel sa na mňa po chvíli cesty detektív.

„Je to asi štyridsať kilometrov, šírka je dvesto metrov aj niečo.“

„A čo hĺbka?“ spýtal sa znova.

„V niektorých miestach aj sto metrov.“

Uznanlivo potriasol hlavou. „Žijem tu už roky, ale nikdy som sa oň takto bližšie nezaujímali. Asi preto, že neoblúbujem ryby.“

Ešte niekoľko krát som sa prešiel po lodi, skontrolovať toto, či tamto a vybral som sa do kajuty, aby som zastavil loď.

„Normálne by som ju tu ukotvil, ale teraz ako iste viete – nemám kotvu,“ zahlásil som.

„Pretože vám ju zožrala beštia?“ pozrel na mňa detektív zvedavo.

„Predpokladám, že zápis ste čítali.“

„Správne pán Belley. Takže toto je miesto, kde sa to stalo?“

„Plus, mínus,“ odvetil som.

„Ako veľmi sa môžete mýliť?“

„Áno, je to tu,“ odpovedal som znova, tentokrát už rozhodnejšie.

Detektív sa poriadne prehol cez zábradlie, aby sa zadíval do hĺbočiny. „Musím ísť dole.“

„Ako to myslíte? To je príliš nebezpečné.“ V tom som započul, ako sa jeho traja sprievodcovia dali do otvárania škatúl a vyťahovania všakovakého príslušenstva. White nedbal a pridal sa k nim. Po chvíli mali všetko povytáhané na palube. Pričom sa sám White horko ťažko navliekol do ohromného overalu. Bol na mnohých miestach prešívány kovovými platničkami. Na hlavu mu osadili obrovskú prilbu. Počul som o tom už niekoľkokrát z otcovho rozprávania, sám som však tento vynález, až dodnes, nevidel. Bol to potápačský oblek. Bol taký mohutný a ťažký, že v ňom White len veľmi ťažko urobil niekoľko krokov k rebríku na ľavej strane lode. Ešte raz sa otočil, aby ukázal, že je v poriadku a skočil do jazera. Z obleku mu viedlo hneď niekoľko rôznych hadíc a povrazov. Všetky

starostlivo spravovali jeho spoločníci na palube. Jeden z nich v krátkych intervaloch pumpoval vzduch, vďaka ktorému mohol detektív vydržať pod hladinou ako dlho potreboval. Pomocou lán ho ďalší dvaja pomaly spúšťali do hlbiny. Ja som všetko sledoval so zatajeným dychom. Doteraz loď pokojne stála na jednom mieste, ale po niekoľkých minútach, odkedy White skočil do vody sa začal dvíhať vietor. Hladina sa rozkolísala a loď poskočila o meter, raz na jednu, inokedy na druhú stranu. Bolo to nevypočítateľné.

„Ako je už hlboko?“ spýtal som policajta na palube.

„Asi tridsať metrov a stále klesá.“

„Budeme ho ťahať za loďou, môže ho to otrieskať o niektorú z hlbinných skál. Je to teraz nebezpečné. Vidí tam vôbec niečo?“ Z otcovho rozprávania som vedel, že sú pod hladinou skaly. Vždy ma inštruoval nespúšťať sieť na ryby príliš hlboko. Tiež sa v niektorých miestach nedala loď ukotviť, práve kvôli nadmernej hĺbke.

„Na skafandri má niekoľko žiaroviek. Upravoval si ho sám...“ odvetil policajt.

„Zastal!“ vykrikol ďalší pomocník.

„Štyridsať päť metrov,“ zahlásil muž s napnutým lanom v rukách.

Ten s pumpou nezastavoval ani na moment. Pravidelne, plynulo a pomaličky tlačil vzduch do Whiteovho skafandra.

„Mali by sme ho vytiahnuť,“ navrhol som, pričom som mal skutočnú obavu. „Podvodný svet môže byť nevyspytateľný a nebezpečný, bez ohľadu na prítomnosť príšery.“

„Ešte nie, počkáme.“

„Načo dopekla čakať?“ Bol som nervózný.

„Na signál,“ vysvetlil policajt, ktorý teraz zvieral obe laná. „Keď sa bude chcieť White dostať hore, potiahne toto úzke lanko, omotané okolo závesného lana. To sa rozpletie a napne. Hneď budem vedieť, kedy ho vytiahnuť.“ Názorne ukázal čo má na mysli.

Vtom sa vietor do lode oprel ešte mocnejšie a tú odhodilo na jednej veľkej vlne, hádam aj päť metrov ďaleko. Všetci sme ihneď vytušili, že to môže byť pre nášho potápača problém.

„Lanko, lanko! To je signál!“ Obaja policajti priskočili a začali namáhavo ťahať Whitea z vody. Ten bol však takmer päťdesiat metrov hlboko a bude to asi chvíľu trvať. Hladina sa húpala ďalej a loď na nej neustále poskakovala. Povedal by som, že sme boli asi dvadsať metrov od miesta prvého ponoru – smerom k brehu odkiaľ sme vyplávali. Ak to pôjde takto ďalej, dno začne prudko stúpať a Whitea budeme za sebou ťahať po dne.

Vtom mi zišla na um spásanosná myšlienka. Rozbehol som sa nazad do kajuty a naštartoval motor. Nie, nechcel som roztočiť lodnú vrtuľu, ktorou by som Whitea smrteľne ohrozil. Mal som na mysli niečo úplne iné. Keď sa motoru ustálili otáčky, nechal som ho na voľnobehu a bežal za chlapmi, ktorí celí červení ťahali laná z vody po desiatich centimetroch. Bola by to nekonečná práca.

„Sem, priviažte ich sem!“ Ukázal som na elektrický navijak, ktorý bol poháňaný lodným motorom a slúžil na vytiahnutie ťažkých sietí plných rýb. Muži našťastie okamžite pochopili o čo mi ide. Keď sme mali obe laná priviazane na otočnom navijaku,

otočil som pákou. Stroj zahučal a bez zastávky nakrúcal jedno lano cez druhé, až kým sme na hladine neuvideli potápačský oblek. Policajt mi dal znamenie a ja som zastavil stroj.

„Rýchlo, podme, vyťahujeme ho!“ kričal. Priskočili sme všetci štyria a dostali Whitea nazad na palubu. Cez priezor jeho helmy, bolo vidno, že nás pozoruje a vníma. Kým mu ju spoločníci dali dole, vrátil som sa do kajuty a loď otočil smerom k prístavu.

„Vás nezaujíma čo som videl pod hladinou?“ Do kabíny za mnou vošiel detektív White. Bol roztrasený a bledý.

„Zaujíma, ale dôležitejšie je dostať nás na breh. Nechcel som vyčkávať a riskovať,“ odpovedal som.

„To áno. A pravdu povediac som nevidel takmer nič. Pod hladinou je otrasná viditeľnosť. Pristal som na nejakej skale, potom ma laná odtiahli úplne niekam inam a nebol som si ničím istý. Popravde som očakával, že to bude príjemnejší zážitok.“

„Prekvapilo ma, že ste sa tam odvážili ísť. Navyše, keď som videl ten nemotorný skafander.“

„Inak to pod hladinu žiaľbohu nejde. Aspoň nie do takej hĺbky. Už rozumiem, že ste nešli priateľa zachraňovať. Keď sa niečo ponorí do tej hĺbočiny, je to stratené.“ Detektív teraz rozprával prvý krát vážne a ťažko pritom dýchal.

„Ste v poriadku?“ Chytil som detektíva za rameno.

„Budem,“ snažil sa byť chlap a stáť na nohách.

Detektív bol vyčerpaný, loď sa poriadne rozhúpala. Dal som mu napiť vody a posadil som ho na jedinú stoličku v kajute. Takto prečkal cestu k brehu. Bola možnosť, že prekonal chorobu zo

zmeny tlaku. Jeho sprievodcovia nechali potápačskú výbavu na mojej lodi a radšej pomohli kolegovi do auta. Nevyzeral dobre, ale bol som presvedčený, že trocha spánku ho dá zasa do poriadku. Doteraz ma nebral príliš vážne, možno si uvedomí, aká je moja práca nebezpečná. Keď som sa vrátil k domu, deti sa hrali vonku a vítali ma s hlasným džavotom. Bertha mi naložila za misku polievky a ja som jej vyrozprával čo sa stalo.

Kapitola 5

Bol to necelý týždeň od zverejnenia článku v novinách, keď sa manželia Spiceovci vracali autom z nedeľnej omše. Z neďalekého kostolíka sa dostali na hlavnú cestu, ktorá po celý čas lemovala jazero. Husto rastúce stromy im bránili v dobrom výhľade, až kým asi v polceste domov nenarazili na holý breh jazera. Kým pán Spice viedol vozidlo, jeho manželka sediaci na sedadle spolujazdca mala dostatok času rozhliadať sa po krajine. Prednedávnom čítala článok o útoku neznámeho tvora na jazere Loch ness. Preto so zvedavosťou prešla pohľadom po jeho hladine.

V tom sa jej zježili všetky chĺpky na rukách a po chrbte prešiel horúci nával adrenalínu. Nevedela, čo vlastne vidí, ale napriek tomu skríkla:

„Paul! Zastav, rýchlo! Zastav!“

Jej manžel si nevšimol, ako sleduje jazero. Zľakol sa, že sa na aute vyskytla nejaká nová porucha, ktorú si manželka všimla prvá. Pribrzdil pri krajnici a nevrlo sa spýtal:

„Čo sa deje? Čo kričíš?“ Aj keď mal svoju manželku rád, bol zvlášť citlivý na problémy s autom. Niekoľkokrát nenazdajky stratilo funkciu a nechalo ho nešťastne na pol cesty do práce. Navyše v tom najnevhodnejšom počasí. Preto len rozmýšľal nad tým, čo je to tento krát a kde vezme peniaze na opravu.

„Tam, tam na jazere!“ znova zakričala manželka a snažila sa nemotorne otvoriť dvere auta.

„Čože?“ Paul Spice nerozumel, ale napriek tomu vystúpil a nasledoval svoju manželku smerom k jazeru. Čo videla? Topí sa niekto? Veď v tomto studenom jazere sa predsa môže kúpať len úplný šialenec. Nikde nevidel žiadnu loď, dokonca nevidel vlastne nič iné než hladinu.

„Bolo to tam, na jazere. Aha, zasa!“ ukazovala.

V tom si to Paul všimol. Čo to ale vlastne bolo? Tiež počul o príšere na jazere, ale keďže mal svoj vek, na rozprávky už dávno neveril.

Na jazere mohli obaja pozorovať zvláštny úkaz. Niečo sa akoby mierne vynáralo nad hladinu a čerilo vodu vôkol seba. Bolo to skutočne rýchle, ale príliš ďaleko nato, aby mohol niekto z nich identifikovať, o čo sa jedná. Na jednom mieste sa hladina rozčerila a niekoľko metrov ťahala, potom prestala, aby opätovne pokračovala o niekoľko metrov ďalej. Nič takéto si doteraz nevšimli. Obom prebehlo hlavou, môže to byť príšera z jazera?

Takto pozorovali jazero niekoľko minút, kým záhadné divadlo nadobro prestalo. Na konci sa na seba obaja zadívali a čakali, kto prvý začne.

„Doteraz som tomu neverila,“ povedala Anna, „čo si myslíš ty?“

„Ja skutočne neviem,“ Paul vysoko mykol plecami.

„Žeby to bola príšera z jazera? Koľko to mohlo byť metrov od brehu?“ spýtala sa manžela, keď sa vracali k autu.

„Aj päťdesiat. Ale z vody sa nič nevynorilo a v tých novinách písali, že mu trčala hlava. Tomu morskému hadovi, či čo to bolo.“

„Mne sa zdalo, že som videla nejakú hlavu. Aspoň jej kus určite,“ pokračovala Anna.

„Na takú diaľku si nemohla vidieť nič také,“ odvetil Paul a naštartoval motor.

„Určite to bola hlava, otáčala sa a menila smer.“

„Ako myslíš a naposledy sa otočil k jazeru než vyštartoval.“

„A čo to teda bolo podľa teba? Ha?“ spýtala sa.

„Ako to mám vedieť? Mohol to byť had. Ale nepoviem to stopercentne.“

„Mali by sme to ísť povedať tomu reportérovi, do Herald. “

„Do novín? To určite,“ ohradil sa Paul, „ja zo seba blázna robiť nepôjdem.“

Obed presedeli bezdetní manželia v tichosti. Nedelňé popoludnie patrilo ako vždy sieste. Paul si nalial za pohár whiskey a posedával pred kozubom. Manželka Anna vyšívava a počúvala tranzistor. V tom niekto zaklopal na dvere. Bola to jej dlhoročná priateľka a susedka Cathrine. Anna ju ihneď pozvala dnu a rozprávali sa ticho v kúte, aby nerušili Paulov odpočinok.

„Čože si videla?“ zhýkla Catherine.

„Obaja sme to videli, dnes,“ ešte tichšie odvetila Anna.

„No Boh nás chráň,“ prekrižovala sa Catherine, „hovorila si to niekomu?“

„Neblázní, budú si myslieť, že sme prišli o rozum.“

„Nezmysel. Ved' tam už stratil jeden človek život. Podľa mňa by si to mala nahlásiť.“

„Keď ani neviem, čo som vlastne videla.“

„Beztak, je to tvoja povinnosť. Čo keď príde o život niekto ďalší? Čo ak tomu teraz neverí a ty ho môžeš svojím svedectvom presvedčiť, aby sa vyhýbal jazeru?“

Anna sa zamyslela, ale chuť na výpoveď ihneď znova rozohнала.

„Nie, nepripadá do úvahy. Paul by s tým nesúhlasil,“ odvetila tentokrát rázne.

„Ako teda myslíš. Ale počula som, že v Heralde za poriadnu správu zaplatia aj sto libier.“

„Toľko?“ Annu hneď trklo. Peniaze by im teraz skutočne prišli vhod. Navyše len tak pre nič za nič. Len ako presvedčiť Paula?

Paul Spice mal stredne dlhé biele vlasy a roky nosenú károvanú vestu. Ako sa kolísal vo svojom kresle a popíjal whisky, uvažoval. Prekvapivo myslel na to isté, čo jeho manželka. Ich finančná situácia nebola najlepšia a príležitosť obohatiť sa, neprichádzala každý deň. Auto by si zaslúžilo ďalšie opravy a vlastne by nespravili nič zlé. Ved' povedia pravdu. Má to však malý háčik. Paul nechcel byť tým členom domácnosti, ktorý uvedie nápad do pohybu. Najmä nie teraz, keď bol tak ohromne proti. Ak sa manželka spýta ešte raz... Troška zaprotestuje, ale nakoniec povolí. Tak to bude, dohodol sa sám so sebou a vyčkával.

Neubehla ani hodinka a manželia Spiceovci znova sadali do svojho starého auta. Tento krát nabrali smer do mesta, kde

sídlili noviny Denny Herald. Nedbali na to, že je nedeľné popoludnie, či podvečer. Noviny predsa fungujú neustále.

Netrvalo dlho a zaparkovali. Vyšli celí odhodlaní z auta a dlhým schodiskom až k dverám redakcie.

„Dobrý deň, mali by sme nejaké správy o príšere z Loch ness,“ začal Paul Spice.

„Tak sa posadte vážení. Dnes nie ste prví,“ redaktor ukázal na niekoľko skupiniek ľudí stojacich na chodbe obďaleč.

Kapitola 6

Bolo pravé poludnie, keď som sedel za kuchynským stolom, ukrajoval z pečienky a popíjal čierne pivo. Zaklopanie na dvere prilákalo manželku Berthu, ktorá bezrozmyslu otvorila. Vo dverách stáli dve postavy. Vyššieho muža som okamžite spoznal. Bol to detektív White, ktorý pri vchode zhodil premoknutý kabát a otriasol ho smerom do dverí. Už tretí deň bez prestávky pršalo.

„To máme nádherné poludnie, nemám pravdu?“ usmial sa. Od jeho vypätej akcie na jazere som ho nevidel. Určite potreboval niekoľko dní na odpočinok a zregenerovanie. Teraz bol však zasa plný života.

„Môžem sa posadiť?“

Kývol som na stoličku. „Dáte si pivo?“

„Ó, ďakujem to skutočne nie.“ Sadol si oproti mne.

Jeho kolega ostal stáť neďaleko dverí. Na sebe mal dlhý policajný kabát.

„Nech vám chutí,“ zaželel dodatočne.

To som však už tanier odkladal nabok a dožul posledné kúsky mäsa. „O čo ide?“ nedalo mi.

„Bol som tu na skok, tak som sa zastavil. Viete, prehľadávame jazero. Už je to slušná doba a telo by sa mohlo vyplaviť na breh. Ohryzené, alebo aj nie.“ Pozrel sa na mňa skúmavo.

„A darí sa?“ Môj hlas bol tichý a pokojný, aj keď mi Whiteova prítomnosť nebola dvakrát príjemná a narastal vo mne akýsi nepokoj.

„Zatiaľ žiaľbohu nie. Ale pracujeme na tom. Nieкто na člne a nieкто, tentokrát ja, z brehu.“ Ukázal prstom na svoju hrud’.

„Chápete, že som v sebe asi objavil morskú chorobu.“ Chytil sa za bradu. „Hovorí sa jej morská, aj keď je na jazere pravda? To bude zasa dôvod na premýšľanie,“ usmial sa.

„Už ste v poriadku?“ prerušil som ho.

„V najlepšom. Len od vody sa držím radšej ďalej.“

„A čo vy? Nechcete zmeniť výpoved’?“

„Zmeniť výpoved’?“ zopakoval som.

„Samozrejme, to sa stáva úplne bežne. Mysel’ sa nám upokojí, po pár dňoch vidíme všetko omnoho reálnejšie ako na začiatku.“ Na každé slovo kládol dôraz a prízvukoval, akoby sa rozprával s malým dieťaťom.

„Všetko po starom. Na nič nové si nespomínam. Popravde nato radšej ani nemyslím,“ odvetil som.

„Chápete, že vaša historka je prinajmenšom ťažko uveriteľná.“ Jeho slová ma prekvapili. Toto mi rozpráva po viac ako týždni? O čo mu ide tentokrát?

„Čítali ste noviny? Nie som jediný čo príšeru spozoroval,“ bránil som sa.

„Aha, myslíte tie pochybné výpovede sedliakov z okolia?“ otočil sa na kolegu, „Hector, ty si tiež niečo videl ráno na jazere, pravda?“

Muž však neodpovedal, len stál ako solný stĺp s pohľadom upreným pred seba. Pripomínal gardistu pri kráľovskom paláci.

„Teraz je ticho, ale ráno o ničom inom nerozprával. Viete čo si myslím? Sebaklam!“ zdvihol hlas. „Človek najľahšie ošiali sám seba, tak to je!“ Postavil sa a prešiel ku kuchynskej linke, potom nazad, celý nervózny. „Čítal som o desiatkach prípadov ľudí, ktorí si vsugerovali, že vidia neexistujúce bytosti. Duchov, príšery, svetlonosov, všakovaké obludy. Veríte mi?“ Zastavil sa pri mne.

„Netuším,“ pokýval som plecami.

„Vyskúšajte si to. Naozaj vyskúšajte,“ prízvukoval. „Keď sa niekedy v noci zobudíte zahľadte sa do najtmavšieho kúta miestnosti. Nechajte si na to čas a uvidíte. Uvidíte čo vaše podvedomie vykreslí.“ Znova sa posadil. „Aj keď vám to hovoríť nemusím, vy spávate dobre a celú noc. Na tom sa nič nezmenilo, pravda?“

„Nezmenilo,“ odvetil som bez rozmyslu, aj keď to nebolo úplne tak, najmä v posledných niekoľkých dňoch. Moje podvedomie zažívalo ťažkosti.

„Mne sa to stáva úplne bežne,“ pokračoval White. „Ako som spomínal, nespím dobre a v noci často blúdím pohľadom po miestnosti, pričom sa neraz neľakám tieňu, alebo odrazu mesačného svetla. Moja predstavivosť dokáže uživiť strach, ktorý vtedy cítim. Navyše dokreslí zdanlivo neúplný obraz k hororovej dokonalosti. A, čo je zaujímavé, predstavivosť funguje rovnako aj v masovom merítku. Noviny o niečom napíšu, ľudia začnú byť všímavejší na detaily. Nakoniec spozorujú aj to, čo v skutočnosti nevidia. A teraz narážam na jazernú príšeru, pán Belley. Pretože ja neverím a nebudem veriť vašej historke o morskom hadovi, oblude, alebo hocičomu, čo

sa vymyká bežnej logike.“ Napriek tomu, že stál, ruky položil na stôl a nahol sa dopredu ku mne. „Keď nájdem telo Emmeryho Castlea dokážem, že nás vodíte za nos.“ White sa potom postavil do stredu miestnosti, pootáčal sa vôkol seba a vyhlásil. „Mám tu súdne povolenie na prehľadanie vášho majetku. Keď tu skončím, prehľadáme les a neverím, že niečo neobjavíme.“

„Ako sa opovažujete podozrievať ma z Emmeryho smrti?“ zalapal som po dychu a začal som sa brániť. „To je najväčšia hlúposť akú som kedy počul. Celý život sme boli najlepší priatelia. Ak sa kohokoľvek spýtate, zistíte, že to je tá posledná vec, čoho by som bol schopný. Navyše som nato nemal absolútne žiaden dôvod. Takéto obvinenia si vyprosujem.“

„Budete mi brániť vo výkone?“

Zhlboka som sa nadýchol: „Robte čo musíte, a potom odíďte, majte však na zreteli, že tu nie ste viac vítaní.“

Bertha nebola veľmi bojovná, ale túžila sa zapojiť. Zaujala útočný postoj a spustila: „Ako si vôbec dovoľujete očierňovať slušných ľudí. To si hovoríte polícia. Takto nám pomáhate. Chcela som vám ponúknuť obed, ale teraz odo mňa nedostanete nič.“ Schytila deti a ponáhľala sa hore schodmi do spálne, aby stratila detektíva z očí.

Obliekol som si pláštenku a vyšiel bez slova pred dom. Dážď neustával. Pohľad som uprel do diaľky pomedzi pás stromov. Po chvíli vyšiel aj White a spoločník. Obchádzali dom a pozerali rozmáčanú pôdu okolo môjho pozemku. Nepočul som o čom sa bavia. Po niekoľkých minútach nastúpili do auta a zmizli.

Kapitola 7

Vincent Balard bol šéfredaktor Denného Herald, najväčších novin v kraji. Aj napriek moci rozhodovať, čo sa v novinách objaví a čo nie, nemal svoju prácu vôbec rád. Ešte na štúdiách o takomto poste sníval. Realita však vôbec nebola taká zaujímavá, ako predpokladal. Predajnosť novin ovplyvňoval v prvom rade ich obsah a aby docielil požadované zisky, musel Vincent podrobiť svoje presvedčenie obyčajnému bulváru. Do obsahu sa nedostali pekné životné príbehy obyčajných ľudí, ale vždy sa našlo miesto pre vraždy, nepodložené ohováranie a nadprirodzeno. Pretože, to, ľudí skutočne zaujímalo. Vincent to niesol ťažko a pri každom zostavovaní nového výtlačku trpel. Najmä v posledných dňoch, keď sa do novin hrnuli nepodložené a podľa Vincenta nezmyselné správy o nejakej oblude z jazera Loch ness. Redaktorom po novom vydal inštrukcie, aby ľudí s takouto správou otočili už vo dverách do budovy. Prvých desať opisov záhadných pozorovaní príšery síce uverejnili, ale keď sa začali opakovať, nebol dôvod pokračovať ďalej. Podľa vyjadrenia svedkov sa príšera dosť menila a to, ako jej veľkosť, tak aj zjav. Naposledy bola pozorovaná na brehu jazera, ako uteká a v zuboch drží dospelú ovcu. Človek nemusel byť práve Sherlock Holmes, aby pochopil, že sa jedná o výmysel. Keď mal Vincent prácu na rozložení článkov v zajtrajšom vydaní takmer hotovú, niekto zaklopal na dvere. „Vstúpte!“ zakričal, aby nemusel vstávať od stola.

„Pán šéfredaktor, môžem vás na chvíľku vyrušiť?“ Vošiel jeden z mladších redaktorov novín.

„O čo ide? Mám prácu.“

„Chcel som vám predstaviť doktora Roberta Wilsona.“ Za redaktorom vošiel do kancelárie dobre oblečený muž v stredných rokoch.

Vincent nedbal a podal hosťovi ruku na privítanie. Návštevu dobre vyzerajúceho muža si vyložil ako návštevu nového potenciálneho inzerenta. Mužovi ihneď ponúkol stoličku a pohár whisky.

„Pán doktor mal tú česť pozorovať príšeru,“ povedal redaktor a tým dokonale Vincenta prekvapil a rozhneval. Vzkypla v ňom žlč a len pomedzi zaťaté zuby dokázal pokračovať v konverzácii.

„Skutočne?“ Na podriadeného hodil prísny pohľad. „Tak to nie je dnes určite jediný čo tu bol.“ Vincent bol však slušný človek a len tak vyhodíť hosta, by si určite nedovolil. Aj keď nemal veľa času nazvyš, rozhodol sa vypočuť si ho. Preglgol svoj hnev, zhlboka sa nadýchol a sadol si nazad do kresla. „Tak nech sa páči pán doktor. Porozprávajte čo ste videli.“

Doktor sa trochu ošíval a pomaly začal rozprávať:

„Dnes ráno, som sa krátko po východe slnka prechádzal po brehu Lochnesského jazera. Je to taký môj jarný rituál. Navyše bola takmer jasná obloha a bezvetrie. Dokonalý čas na prechádzku.“

„Rozumiem,“ odvetil Vincent.

„Klamal by som, ak by som tvrdil, že o príšere nič neviem. Počul som o nej, asi ako každý v oblasti. Čítam noviny a celkovo sa snažím držať si všeobecný rozhlád. Dnes ráno som však úplne

zabudol, že sa niečo nezvyčajné na jazere deje. Bol to pre mňa celkom obyčajný deň.“

„A potom?“

„Potom som to začul. Na ten zvuk nikdy v živote nezabudnem. Bol taký hlboký a dunivý. Prichádzal z pravej strany, od jazera. Ihneď som sa otočil a uvidel som ho.“

„Myslíte príšeru?“

„Pán redaktor, to nebola príšera. To bolo niečo neskutočne majestátne. Také ohromné, že som to zostal s otvorenými ústami bez pohybu pozorovať niekoľko minút.“

„Čo ste videli? Viete mi to opísať?“ Vincenta doktorov opis začal zaujímať, pretože sa líšil od neurčitých informácií a zjavných prikreslených obrazov, ktoré počúval doteraz. Navyše mal Wilson určitý potenciál rozprávača.

„Zviera malo dlhočizný čierny krk a obrovské lesklé telo,“ pokračoval doktor Wilson, „plávalo veľkou rýchlosťou, ale z času na čas sa zastavilo na hladine a obzeralo vôkol seba. Vyzeralo to, že pátra po koristi a následne sa vydáva na jej lov. Keď sa ponáralo, tak niekedy len jednoducho strčilo krk pod vodu a nebolo ho, inokedy sa zvrtilo na stranu a videl som jeho obrovskú plutvu a počul špliechanie vody. Bol som vzdialený asi dvadsať metrov od toho miesta.“

„A ako dlho to divadlo trvalo?“

„Dobrych pätnásť minút, čo bolo dosť na získanie dôkazu,“ povedal doktor.

„Moment a aký dôkaz vlastne myslíte.“ Vincentovi sa v očakávaní rozžiarili oči.

„Viete pán redaktor ja som vášnivý fotograf. Príroda, portréty, všetko načo si spomeniete. Nie je to lacný koníček, ale ako iste uznáte čím ďalej populárnejší. Dovoľte, aby som vám ukázal moje majstrovské dielo.“ Vytiahol z vrečka kabáta veľkú čierno - bielu fotografiu. Nebola celkom ostrá, ale bolo krásne vidieť čo chcel jej autor zachytiť.

Vincent ju zobral do rúk a s otvorenými ústami pozeral najskôr z blízka, potom z diaľky – skúmavo. Na fotografii bola vodná hladina. Z nej trčal dlhý krk podobný hadovi, ale oveľa majestátnejší. Ťahal sa rovno a priamo k oblohe. Za krkom bolo vidieť pokračujúce telo tvora, ktoré bolo z väčšej časti ponorené pod vodou. Toto je príšera z Loch ness? Prebehlo Vincentovi hlavou. Nikdy nič podobné nevidel.

„Čo si myslíte vy?“ ukázal fotografiu nazad doktorovi.

„Je to zviera, aké doteraz nepoznáme, to je jasné. Ja som len priniesol dôkaz o jeho existencii, rad je na vás pán redaktor, možno na odbornej verejnosti,“ usmial sa spokojný Wilson.

„Čo ma bude ten zázrak stáť?“ zadíval sa Vincent na fotografiu.

„Tu nejde o peniaze. Chcem len, aby sa ľudia dozvedeli pravdu.“

„Ak sa môžem spýtať ste doktorom čoho? Čo vás živý?“

„Som lekár, chirurg,“ odvetil Wilson, keď vstával zo stoličky.

„Počkajte, toto si zaslúži prípitok.“

„Tak to neodmietnem, keď som už vážil cestu,“ usmial sa Wilson.

„Na nové objavy!“ zaprial Vincent, keď nalial do dvoch pohárov najkvalitnejšej pätnástročnej whiskey, akú mal k dispozícii. Mladý redaktor len ostal nasucho pozorovať.

„Rád som vás spoznal a ďakujem.“ Vincent potriasol hosťovi rukou pri odchode. „Fotografiu vám vrátime, len vytvoríme kvalitnú kópiu. Zajtra vám ju kolega doručí, dajte mu prosím svoju adresu.“

„V poriadku a dovidenia,“ rozlúčil sa.

,Toto je deň,‘ pomyslel si Vincent. A to si už myslel, že ho dnes nemôže nič prekvapiť. Doktorovu fotografiu príšery z Loch ness uverejnili v najbližšom vydaní Denného Herald. Jeho šéfredaktor bol tento krát po dlhej dobe spokojný.

Kapitola 8

Detektív White sedel vo svojom starom koženom kresle a dokola listoval záznamy a výpovede svedkov, ktorí v posledných dňoch pozorovali príšeru. Všetko to boli tak neurčité informácie, že nepochyboval o ich nezmyselnosti. Prečo sa im doteraz nepodarilo nájsť telo Emmeryho Castlea? „Detektív?“ Vo dverách kancelárie stál mladý policajt s novinami v ruke. Toto by ste mali vidieť.

Policajné auto trielilo po hlavnej ceste, smerom k Všeobecnej nemocnici. Na sedadle spolujazdca usadený White, očami hltal článok z dnešného Herald. Majú fotku príšery? To je neskutočné. Čo to vlastne môže byť? Obrys na fotografii približne odpovedá popisu od Victora Belleyho. Ale tienistý a neostrý snímok mohol zobrazovať aj čokoľvek iné. Je to krk? Aké je to zviera vlastne veľké? Čo to je zač? Keď auto zastavilo pred vchodom, White pokračoval sám. Došiel k recepcii v čakárni nemocnice.

„Pán doktor Wilson má vizitu, musíte si počkať. Povedala som mu, že ho hľadáte,“ informovala sestrička Whitea už na chodbe. „To mi vôbec neprekáža slečna, ja mám dnes dostatok času,“ usmial sa.

Sestrička si ďalej robila svoju prácu, zakladala papiere a pripravovala tácku s liekmi.

„Závidím vám,“ prehodil White s úsmevom, „vždy som tu túžil pracovať.“

„Nemáte čo závidieť, je to otročina. Keby som to vedela skôr, nedám sa na to nahovoriť. Aj keď dobrý pocit z toho, že pomáham ľuďom je často fajn. Ak si teda moju snahu pacient považuje,“ vysvetlila.

„Ja milujem tú vôňu,“ pokračoval White.

„Vôňu?“ zastavila sa a pozrela na detektíva sediaceho v čakárni.

„Dezinfekciu. Cítiť ju zo všetkého,“ usmial sa.

„Ste divný pane,“ zazrela sestrička. Vtom však z neďalekých dverí vyšiel doktor Wilson.

„Čakáte na mňa?“ prezrel si čakajúceho hostá od hlavy po päty. Ten vyskočil na rovné nohy.

„Je to pravdepodobné.“ Vytiahol odznak detektíva a ukázal ho Wisonovi. „Som inšpektor White.“

„Ide o fotografiu?“

„Ako viete?“ usmial sa.

„Tušil som, že sa to nezaobíde bez rozruchu,“ odpovedal doktor.

„Jeden človek je nezvestný, nemôžeme to nechať bez vyšetrovania.“

„Počul som, na jazere. To bol začiatok?“

„Začiatok rozprávky o oblude z jazera.“ Ukázal na dvere ambulancie. „Môžeme?“ Obaja vošli dnu. „Doteraz som jej skôr neveril, ako veril.“

„Uhm.“ White natiahol vôňu miestnosti do nosa. „Milujem to. Viete, že som mal byť lekárom ako vy?“

„Skutočne? Prečo ste si to rozmysleli?“

„Krv. Nezniesiem na ňu pohľad. Zdvíha sa mi žalúdok už z niekoľkých malých kvapiek krvi.“

„To by ste mohli mať skutočne problém,“ usmial sa Wilson a sadol si za stôl.

„Ako vlastne vzniká taká fóbia pán doktor?“ spýtal sa White rečnícky a ihneď pokračoval, „čítal som o tom niekoľko štúdií a všetky končili rovnako. Strach zo smrti. To je to, čo nás na krvi desí. Nemusí byť naša, aj napriek tomu si uvedomujeme svoju smrteľnosť, keď ju vidíme.“ Usmial sa. „Stretávate sa s tým, pravda? Je to ľudská slabina.“

„Áno, ale dá sa na to zvyknúť. Ja to už napríklad vôbec neregistrujem. Pacientovi však z času na čas príde ťažko od žalúdka, pri odbere krvi, alebo zranení. To je bežný jav.“

„Keď som čítal začiatky krvných transplantácií v modernej medicíne,“ rozprával White, „určite o nich viete viac ako ja, zaujal ma problém, s ktorým sa lekári stretli. Žilu dokázali napichnúť v poriadku a zachytenú krv pustiť pacientovi do žily pomerne bez problémov. Ťažkosti a následnú smrť pacienta si však nikto nedokázal vysvetliť. To bolo samozrejme na začiatku. Pri prvých pokusoch, rozumiete.“ Gestikuláciou zdôrazňoval svoje slová. „Celé to nedávalo vôbec žiadnu logiku. Je to preto, že čo nepoznáme, to sa nám zdá neskutočné. Nepredstaviteľné. Pacientovi chýbala krv, my sme mu ju pridali a napriek tomu zomrel. Prečo?“

„Krvná skupina, nevedeli o krvných skupinách,“ doplnil doktor.

„Presne tak. Nevedeli a nerozumeli. Ale to ešte neznamená, že niečo také nejestvovalo,“ odkašlal si White. „Pozrite si túto našu jazernú príšeru. Môže existovať zviera, o ktorom nevieme?“

Teraz je pre nás neskutočné, za rok môže byť obyčajným. Čo si myslíte? Veríte?“

„Ja som ho videl detektív. Viem, že je skutočné.“

„Povedzte mi aká je pravdepodobnosť toho, že človek vidí tohto tvora. Môže ho z čista - jasna pozorovať a navyše má pri sebe fotoaparát. Koľko ľudí má v meste fotoaparát?“

„Poznám minimálne troch. Už to nie je taká rarita, to vás ubezpečujem.“

„Hm, asi nie. Na stanici tiež jeden máme. Na prechádzku by som sa s ním radšej asi neťahal, aj keď vám očividne neprekáža.“

„Vôbec nie. Zvykol som si mať ho pri sebe. Častokrát vznikne pekná spomienka. Alebo, ako ste mohli vidieť v novinách – rarita.“ Doktor rozprával sebaisto.

„Nenapadlo vás zutekať, keď ste vedeli, že zviera už niekoho napadlo? Necítili ste sa ohrozený?“ vyzvedal White.

„To nie, nebolo tak blízko. Možno keby sa pohybovalo mojim smerom. Možno by som zutekal. Ale naozaj netuším.“

„Ja som trávil okolo jazera naozaj pekných pár dní. Zapojil som väčšinu svojich mužov a nič neobvyklé sme nespozorovali. To ma udržuje v stálej nedôverčivosti. Aj keď to, že som ho nevidel, nevyníma jeho existenciu. Vy by ste veril? Keby ste na mojom mieste?“

„Asi skôr neveril,“ potriasol hlavou doktor. „Skutočne neveril, dám vám za pravdu. Ale vy by ste uverili, keby ste boli na mojom mieste detektív. A v tom je ten rozdiel.“

„Presne tak, veľká škoda, že to tak nebolo,“ usmial sa White. „Takže na svojej výpovedi trváte?“

„Výpovedi?“

„O prítomnosti, alebo skôr existencii, tvora z jazera.“

„To áno, samozrejme. Mám fotografiu. To nemôžete prehliadnúť ani vy.“

„Nie som taký skeptik pán doktor. Musím byť však podozrievavý. Spochybníť čo sa skutočne stalo tej noci.“

„Vy si myslíte, že sa stalo niečo iné? Iné ako vo výpovedi svedka?“

„Iné ako vo výpovedi svedka,“ zopakoval White a zastavil sa so zamysleným pohľadom. „Musím sa spýtať, poznali ste Emmeryho Castlea?“

„Nikdy sme sa nestretli,“ odpovedal doktor.

„A čo Victora Bellejho? Poznáte sa?“

„Nie, to skutočne nie.“

„Tak teda v poriadku. Každopádne ďakujem za váš čas.“ Vybral sa ku dverám malej ambulancie. „Lúčim sa. Ak by ste si na čokoľvek spomenuli, volajte na stanicu a pýtajte si Whitea. Pekný deň.“

„Podobne detektív, úspešný lov,“ usmial sa doktor Wilson a ani nevstal od stola.

White vyšiel na chodbu nemocnice až k vstupnej recepcii, kde stála sestrička. S tou sa už pred malou chvíľou vybavoval.

„Slečna, prosím vás. Potreboval by som si zatelefonovať. Môžem použiť váš aparát?“

Prikývla.

Zdvihol slúchadlo a vytočil policajnú stanicu – informátora. „Nina, drahá to som ja. Spoj ma s Prírodovedným múzeom, najlepšie v Londýne,“ zahlásil.

Kapitola 9

„Mám to!“ zakričala Bertha, keď som sa vrátil z poľovačky. Dnes to príliš nešlo. Mám dva menšie králiky, ani stopy po vysokej. V okolí jazera narastá ruch a väčšina zvierat sa premiestnila inam.

„Čo máš? Čo sa deje?“ spýtal som sa nevrlo. Nemal som dobrú náladu. Nič sa nedarilo tak, ako by som si predstavoval.

„Všetci tí ľudia. Vieš tí, čo za tebou chodia a vypytujú sa? Behajú okolo jazera a idú sa zblázniť do príšery,“ vysvetľovala opatrne Bertha. Vedela, že som na zvedavcov už alergický.

„Čo je s nimi?“ Zhodil som mohutný plášť a pokúšal sa vyzuť ťažké topánky.

„Ľudia hovoria, že v okolitých krčmách už nenájdeš jediné voľné miesto na prespanie. A ďalší turisti stále prichádzajú, odkedy sa v novinách objavila tá fotografia. Každý si chce odniesť svoj vlastný zážitok.“

„A ty ich chceš ubytovať u nás v dome, alebo čo?“

„Nie v dome,“ usmiala sa, „v šope!“

„Tu?“ pozrel som nedôverčivo, ihneď mi však došlo, že jej nápad nepatril medzi tie najhoršie. Niekoľko metrov nad domom stála stará drevená chajda, v ktorej som skrýval náradie a suchú slamu. Nebola najlepšie utesená, ale teploty každým dňom stúpali.

„Šlo by to, uvidíš. Troška tam poupratujeme a môžeme zobrať za noc pokojne aj dve libry na hlavu. Ľudia radi zaplatia, keď sa nemajú kde zložiť.“

„Asi máš pravdu,“ usmial som sa. Toto riešenie by do určitej miery kompenzovalo moje nízke príjmy, ktoré boli v poslednej dobe ešte žalostnejšie. Jazero plné člnov, ktoré prehľadávajú hladinu dňom i nocou. Okolitý ruch. Všetky zdroje obživy, na ktoré som sa mohol kedysi spoľahnúť, boli preč.

„Dáš si pšeničný chlieb a slaninu?“ ponúkala Bertha pripravený obed.

„Neskôr, podme sa pozrieť na tú šopu, kým som ešte rozbehnutý.“ Prestal som si vyzúvať topánky.

Široké drevené vráta boli zabezpečené obyčajným kovovým zámkom na kľúč. V šope bol neporiadok, ale nič, čo by sa nedalo za krátky čas upratať.

„Koľké pavučiny,“ ukázala Bertha, ktorá sa o šopu až doteraz nepríliš zaujímala.

„To pozhadzujeme. Mňa skôr trápi ten starý traktor. Ak ho nenaštartujem, nepohneme s ním.“ Spomenul som si na Emmeryho, keby žil ,pomohol by mi. Prišlo mi ho ľúto. Od tej noci na jazere, asi po prvý krát.

„A čo tá slama? Použijeme ju na posteľ?“ spýtala sa Bertha. Aj keď by vedela odpoveď sama, vždy čakala na moje požehnanie.

„Presne tak,“ odpovedal som. „Náradie vynosím do komory, ty zober metlu a všetku slamu daj na jedno miesto. Za šopou mám rebrík, niekoľko ľudí by mohlo prenocovať aj pod krovom.“ Ukázal som nahor.

„Mohla by som im aj navariť. Ako taký malý hotelík, so všetkým.“ Úplne žiarila.

„Dobrý nápad. Zavolám decká, aby pomohli s upratovaním.“ Za dve hodinky sme mali nahrubo všetko pripravené. Nakoniec som napísal na dvere domu: **Voľný nocľah**

Dnešný deň však z ďaleka nekončil. Pred večerom som sa mal stretnúť s predajcom ohľadom novej lodnej kotvy. Takýto tovar som mohol zohnať jedine v prístave – v meste. Pred cestou som sa dobre najedol a odpočinul. Odvoz mi prisľúbil sused, ktorý bol tiež rybárom ako ja. Bývali sme od seba asi dvesto metrov.

Pri príchode do mesta, som vytiahol zoznam s vecami, ktoré mám kúpiť. Bertha sa pripravovala na inváziu hostí do nášho čerstvo vytvoreného hotela. Ako prvé som sa však zastavil obzrieť kotvu. Nevyberal som dlho a zostal som milo prekvapený, keď som zistil, že jej cena je nižšia ako som očakával. Doviešť mi ju môžu už zajtra ráno, potešil som sa. Ďalšia vec vybavená, dnešok bol úspešným dňom. Nasledoval obchod so zmiešaným tovarom, zeleninárstvo a potraviny. Len, aby som na niečo nezabudol.

V meste bolo vzhľadom na neskoršiu hodinu nadmieru rušno. Predpokladal som, že to bolo spôsobené príchodom cudzincov do oblasti, za účelom vidieť senzáciu. Nikdy som sa nad tým, až tak nezamýšľal, ale videl som seba samého, ako pokojného človeka a pochybujem, že by som obetoval svoj voľný čas a takto cestoval. Otec mi vždy vravieval ako veľmi si máme svoju domovinu vážiť a svoj domov chrániť. Učil ma prioritám, ktoré mu rovnako vtíkal do hlavy jeho vlastný otec. Ja sa nimi doteraz

bezvýhradne riadim. Môj dom, môj hrad. Rodina je na prvom mieste - dve hlavné pravidlá. Kam by sme sa podeli, ak by sme prišli o základné kamene, hovorieval. Len blázon stavia svoj dom na piesku. Múdry muž vybuduje jeho základy na skale. Rodina a domov! Prízvukoval. Chráň si ich!

„Victor!“ zavolal za mnou obchodník s loďami.

„Čo sa deje Michael?“ Koženú tašku s nákupom som položil na zem. Bola ťažká.

„Zháňal ťa tu nejaký chlapík. Asi hodinu dozadu.“

„Vieš čo im máš povedať,“ odvetil som.

„Nebol to nejaký mamľas Victor, tento bol iný. Študovaný. To som videl na prvý pohľad.“

„Študovaný, neštudovaný, mám ich všetkých plné zuby. Len otravujú, vypytujú sa krížom-krážom to isté dokola. Povedal si mu, kde ma nájde?“

„Povedal som mu, že som ťa tu zazrel. Že si v meste, nič viac.“

„No vidíš, tak keď bude trpezlivý, možno na mňa ešte natrafí.“
Usmial som sa. Vedel som, že každú chvíľu príde sused a spoločne pôjdeme zasa nazad domov.

„Určite, zatiaľ!“ rozlúčil sa lodiar.

V meste ma už nič zaujímavé nestretlo. To sa však nedalo hovoriť o domove. Keď ma sused vypustil na príjazdovej ceste, hneď som si všimol parkujúce prázdne auto s londýnskymi značkami. Až z Londýna? Prekvapene som si zašomral popod nos. Ceduľa voľné ubytovanie, už bola strhnutá. Bertha mala iste plné ruky práce, za tú dobu, čo som bol preč. Napriek tomu mi otvorila dvere, len čo počula pri dome moje kroky.

„Tu si drahý.“ Bola stále nadšená a bez znakov únavy.

Všimol som si, že za stolom sedel starší pán. Asi hosť, prebehlo mi hlavou. Ale podľa jeho oblečenia, by popis sedel aj na človeka, ktorý sa po mne zháňal už v meste.

„Máme významnú návštevu Victor. Tento pán je z Londýnskeho múzea prírodných vied.“

Takže to bolo jeho auto. Podal som mužovi ruku, len čo som odložil nákup.

„Doktor Gabe Newell,“ predstavil sa muž.

„Odkedy sa londýnsky doktori naháňajú po senzáciách?“ bol som zvedavý.

„Takže vy neveríte tomu, čo ste hovorili polícii?“ Muž mal pred sebou hrnček teplého čaju. Nemohol byť u nás dlho, pretože sa zo šálky ešte parilo.

„Samozrejme, že verím. Bolo to zviera, obrovský had, aspoň čo si pamätám. Hovoril som to niekoľkokrát polícii, novinám, všemožným zvedavcom a susedom. Moje spomienky na tú noc sú hmlisté.“

„Tomu rozumiem, bol to dozaista šok,“ pokračoval doktor Newell. „Sám by som to musel rozchodiť počas dlhšej doby, napriek tomu vám toto stretnutie závidím.“ Oči mu zažiarili vzrušením. „Dnes som navštívil doktora Wilsona, autora fotografie, ktorá sa dostala do celého britského kráľovstva. Možno už aj do celého sveta. Zaujala ma, o tom niet pochýb. Doktor Wilson síce zachytil toho tvora na aparát. Exitujete však len vy jediný, kto ho mohol pozorovať tak povediac z očí do očí. Nemám pravdu?“

Prikývol som. „Ale ako vám môžem pomôcť?“

„Čítal som záznam z vašej výpovede. Tvor mal obrovskú hlavu, trčiacu z vody. Dlhý pevný krk. Bol tmavý, až čierny a mal malé oči.“

„To je všetko tak, ako si pamätám,“ odpovedal som.

„Chcete mi pomôcť? Len troška pomôcť?“ apeloval doktor Newell.

„Nedbám, podľa toho o čo pôjde?“

Doktor sa usmial a vytiahol niekoľko listov kvalitného bieleho papiera. Niekoľko ceruziek, dokonca aj farebných. Pravítko, uholník – skrátka celú kresličskú výbavu z príručnej tašky.

„Nakreslite mi, čo ste videl?“ požiadal ma.

„Kresliť? Ja ale neviem kresliť a nechcem tu zo seba robiť blázna,“ ohradil som sa voči smiešnej požiadavke.

„Prosím vás, pán Belley. Skutočne by ste mi pomohli.“ Vstal od stola. „Vôbec sa neponáhľajte. Máte čas a pokusov, koľko len chcete. Nebudem vás teraz obťažovať a ak dovoľíte, trochu sa vzdialim.“ Z vrecka kabáta vytiahol fajku a vyšiel pred dom.

Nakresli príšeru? Nakresli seba. Pomyslel som si. Och, ako si poradiť s takouto požiadavkou. Čo mi ostáva? Dal som sa do toho. Po niekoľkých začiatkových pokusoch, ktoré som okamžite pokrčil a hodil na zem, som rozpracoval niečo – s čím som nebol tak úplne nespokojný. Trvalo to hodnú chvíľu, ale doktor Newell sa nevracal dnu. Tak som pokračoval v dokresľovaní detailov. Moja príšera mala zlovestné drobné očka a papuľu plnú ostrých špicatých zubov. Nemôžem vylúčiť, že moja fantázia pracovala na plné obrátky.

V tom londýnčan vošiel a sadol si nazad na svoje miesto.

„Schladilo sa,“ prehovoril, „darí sa?“ Pozrel na môj výtvor z druhej strany stola.

„Ako vravím, neviem maľovať.“ Podal som mu nákres.

„No vidíte, ako pekne vyobrazené. Toto tu je predpokladám časť vašej lode?“

„Áno, nakreslil som to, čo som v tú noc videl. Aj keď to bolo všetko veľmi rýchle.“

„To rozumiem a ešte raz vám ďakujem, že ste ochotný so mnou spolupracovať. Váš zážitok bol určite stresujúci.“

„Ako vám moje kreslenie vlastne pomôže?“ spýtal som sa.

„Ide o to, pán Belley. Pracujem v prírodovednom múzeu, kde okrem žijúcich tvorov študujeme aj vyhynuté živočíchy. Boli ste nás niekedy navštíviť?“

„Nechodievam do Londýna.“

„Keby ste sa prišli pozrieť, tak by ste na stenách múzea videli aj takéto kostry.“ Doktor vytiahol z tašky niekoľko fotografií. „Tu máte aj porovnanie veľkosti. Vidíte, toto som ja, stojaci vedľa kostry Pleisosaury. Zďaleka to nie je najväčší exemplár, aký sme našli. Ten by sa nám však na našu výstavku nevošiel,“ usmial sa.

„Je to Pleiso?“

„Saurus, pán Belley. Dinosaurius žijúci v období spodnej Jury v plytkých vodách Európy. Samozrejme plytkými myslíme najmä jazerá a morské brehy. Dýchal vzduch, lovil ryby a zver v okolí vodných hladín.“ Doktor Newell teraz pritiahol môj amatérsky nákres k fotografii kostry na stene múzea. „Tvar tela odpovedá Pleisosaurovi. Zaujímavejšie však sú drobné zuby, ktoré ste vystihli priam dokonale. Tie presne odpovedajú kostrám zvierat nájdeným pri pobreží Anglicka.“

„Takže tvrdíte, že v jazere žije dinosaurus?“ zaškľabil som sa.
„Viem, že je to málo pravdepodobné, ale všetko tomu nasvedčuje. Aj keď nevieme vysvetliť ako sa sem dostal. Príroda je zázrak a prekvapuje nás každým dňom s niečím novým.“
Usmial sa a fotografie pritiahol k sebe. „Čo povie, môžem si nechať váš nákras?“

„Ak vám pomôže tak pokojne.“

„Veľmi pekne ďakujem za váš čas pán Belley. Spomeniem vás aj v našom mesačníku. Jeden výtlačok určite pošlem.“
Poupratoval všetky pomôcky a vstal od stola. Jeho pohár s čajom bol prázdny.

Keď som doktora vyprevádzal, žena uložila deti spať a hneď potom referovala koľko hostí sa jej dnes podarilo ubytovať.
„Prišli vlakom až z Európy. Rozprávali po nemecky, anglicky len troška, večeru zjedli s veľkou chuťou a nechali aj bohaté prepitné,“ tešila sa Bertha.

Ja som si dumal sám pre seba, až kým som nezaspal od únavy.
Dinosaurus? To by ma skutočne nenapadlo.

Kapitola 10

Nasledujúci deň mi na loď doručili kotvu. Berthe som pomáhal ubytovať nových hostí a podvečer som sa vybral na prechádzku. To bol aspoň oficiálny dôvod. Moje kroky však viedli k domu Emmeryho a Victorie. Potreboval som sa stretnúť a pohovárať.

„Musíš byť silná, všetko sa deje z nejakého dôvodu,“ objal som Victoriu na rozlúčku. Tá mi objatie neopätovala a bez pohybu stála ako obarená. Navštívil som ju prvý krát od tej noci, keď prišla o manžela. Strávili sme spolu hodinu v nepretržitom rozhovore. Keď som odchádzal, mala uplakané oči a neodpovedala na môj pozdrav, ani prianie k dobrej noci. Nechcem prísť o jej priateľstvo, nemôžem! Hlavne nie teraz. Je to ťažké obdobie, je toho na mňa veľa. Snažím sa robiť všetko podľa svojho svedomia, všetko čo možno najsprávnejšie, ale napriek tomu nenachádzam pokoj. Musím byť sám, dočista sám. Poklusom som sa vzdľoval od Victorinho domu, z oboch jeho okien vychádzalo svetlo. Bolo zďaleka to posledné, čo som mohol pozorovať. Na oblohu vyplávali husté čierne mraky a vzduch bol teplý a pokojný. Presne ako pred búrkou. Všade bolo ticho a čierno-čierna tma. Predieral som sa stromami, až kým som nenarazil na breh jazera. Bol som zadýchaný a oči mi slzili od únavy, ako som sa snažil rozpoznať obrysy okolitých stromov. Zazdalo sa mi, že sa na brehu niečo pohlo. Bol to však len odraz svetiel, na druhej strane jazera. Bolo tam niekoľko

domov a malý prístav. Spoznal som časti mesta. Čupol som si, aby sa mi lepšie dýchalo a nohy si mohli odpočinúť. Každú chvíľu mohol začať lejak, no napriek tomu sa mi nechcelo ísť nazad domov. Boli to asi dva kilometre. Ak by som šiel po kamennom brehu jazera, trvalo by mi to dlhšie, ale v tejto tme to bolo asi bezpečnejšie. Videl som aspoň niečo. Zvedavci z jazera zmizli. V túto noc bola hladina pokojná. Pred búrkou sa na hladinu nikto neodváži, ani skúsenejší rybár. Ako často sme sa tu s Emmerym a Victoriou stretávali. Rozprávali sa a smiali dlho do noci. Emmery, chýba mi stále viac a viac. Vyrastali sme spolu, priatelili sa od útleho detstva, chodili do školy.

Pred desiatimi rokmi:

„Victor, ešte jeden krát sa napijem a ujdem do Ameriky ešte dnes,“ rehotal sa Emmery.

„Netrep hlúposti kamarát, máš to tu radšej ako ja. A čo ten dom po strýkovi? Chceš začať nanovo s holou riťou? To by si si pomohol.“ Poplácal som ho po ramene a zobral fľašu z ruky. Boli sme sami dvaja.

„Nehovor, že by si nebol rád, keby sa ma zbavíš. Viem, že ma máš rád, ale Victoriu máš ešte radšej.“

„Je to kamarátka, ale patrí tebe. Na tom sa nič nezmenilo.“

„Len kamarátka? Ha, ty blázon. Ved' ju miluješ! Priznaj, že ju miluješ. Nepohneš sa od nej odkedy sa poznáme. Tak nezahovárjaj, len preto, že si ju teraz beriem za manželku.“

Ostal som ticho. Napil som sa ešte raz z Whisky a položil som fľašu obďaleč na zem. „Ja ti to skutočne prajem Emmery. Ak má

mať Victoria manžela, chcem, aby si ním bol ty. Si správny chalan.“

„A ty si môj najlepší svedok. Keby nebola taká krásna, keby ma tak nepobláznila. Nechal by som ti ju,“ povedal Emmery ťažko a prevrátil oči. „Bože, ako mi je strašne zle.“

„Ja som hovoril, poďme z krčmy rovno domov. Za dva dni máš svadbu, musíš tam dokráčať po svojich.“

„Nato mám svedka, aby ma podržal,“ zasmial sa Emmery.

„Podrším ťa radšej už teraz ty cvok.“ Podal som mu ruku a postavil ho na nohy. „Prejdeme sa a rozchodíme to. Ser na fľašku. Máme dosť, ja mám dosť.“ Naplo ma na zvracanie.

„Ja viem, ja viem čo,“ bľabotal Emmery, „idem sa kúpať, voda ma preberie.“ Hneď sa hrnul do jazera.

„Tebe hrablo kamarát.“ Potiahol som ho za ruku nazad od vody.

„Toto naozaj nebol tvoj najlepší nápad. Radšej ťa odkopnem domov a pôjdem sa vydrichmať.“ Emmery sa povracal, utrel ústa rukávom košele a viac nenamietal. Podopieral som ho celú cestu domov, aj keď som bol rovnako opitý, ako on sám.

„Si naozaj dobrý priateľ, naozaj dobrý priateľ,“ bľabotal Emmery.

Súčasnosť:

Ani neviem ako, stál som pred malým prístavom, pri ktorom sa kolísala moja loď. Prechádzka po brehu jazera ubehla rýchlejšie, ako som čakal. Otočil som sa smerom k nášmu domu. Ešte než som došiel, zasiahli ma prvé kvapky dažďa. Úbohá Victoria, zostala v dome celkom sama. Keby azda len trochu chcela,

ostanem pri nej, pokojne aj celú noc. Teraz ma potrebovala viac ako Bertha a deti.

Kapitola 11

Bol utorok večer, keď doktor Robert Wilson, tak ako každý týždeň, usadol k svojmu rádiu. Sedel na pohodlnej pohovke, v ruke pohár whisky a počúval pravidelnú politickú debatu, občas prerušovanú pokojnou skladbou. Utorňajší večer nemal chybu. Robert si vôbec nevšímal škaredého počasia, ani kvapiek dažďa bubnujúcich do okna miestnosti. V kúte stál kozub, v ktorom plápolal oheň. V utorok večer si nikto nedovolil Roberta rušiť. Manželka bola zalezená v spálni s rozčítanou knihou a jediná dcéra dávno spala. Ako inak, bolo už vyše desať hodín večer. Jeho rádio bol kus kvalitnej elektroniky, signál sa nestrácal ani pri najhoršom počasí a výkonný reproduktor prehlušil všetky nechcené zvuky. Robert si nalial už druhý pohárik, dnes si ho zaslúžil. Absolvoval náročnú operáciu žalúdka. Nebyť jeho, pacient by dozaista prišiel o život. On ho však počas trojhodinovej práce stabilizoval a muža odviezli na izbu. Pacientovi praskol appendix, čím zahnisal celú brušnú dutinu. Robert nikdy nerozumel, prečo si ľudia nechajú dôjsť svoj zdravotný stav, až takto na hranicu. Nakoniec o ich živote rozhodujú minúty a schopnosti lekára. Keby riešil svoje bolesti brucha pred dvomi dňami, zaobišiel by sa možno aj bez operácie. Robert bol úplne iný. Vždy sa veľmi pozoroval, zaznamenával zmeny svojho stavu a bál sa o seba. Každú nemoc liečil už v zárodku a preventívne športoval, jedol vitamíny

a nesolil. Mal pred sebou štyridsiatku, ale vyzeral maximálne na tridsaťtri.

Utorkové vysielanie počúval rád najmä preto, že obľuboval politiku. Rád o nej rozprával, rád počúval a vymýšľal. Dokonca v skryte ducha dúfal, že sa niekedy do politiky dostane. Prečo aj nie? Hlavu má na to dobrú, nevyzerá najhoršie a má príjemné vystupovanie. Veľa ľuďom sa podarilo rovnako zanechať bývalú prácu a presunúť sa inam. Robert videl svoju budúcnosť ako maľovanú. Vtom zavládla v celom dome tma. Električka počas búrky vypadávala pomerne často. Najmä v noci, ale musel to byť utorok? Nazlostil sa a neochotne vstal z kresla. Hodil cez seba plášť s kapucňou a vyšiel pred dom. Verandu okolo čelného múru kryla strecha domu. Preto sa neunúval obuť si topánky, ale vybehol len v pletených papučkách, ktoré mu vyrobila manželka. Nebude sa zdržovať ešte aj týmto. Relácia nebývala dlhá a nechcel, aby mu ušla akákoľvek zaujímavá debata. Prebehol preto rýchlo tromi skokmi pred oknom až k dreveným dverám na rohu domu. Bola to miestnosť, do ktorej sa chodilo zvonku budovy. Bol v nej elektromer, vodomer, elektrické poistky a všakovaké náradie. Keď k nej Robert prišiel, zistil, že je zamknutá a kľúče sú v dome. Ponáhľal sa nazad, zobral kľúče od domu, na ktorých boli aj ostatné. Zanádal si a preskackal zasa von po studenom betóne pri stene. Silný vietor ho niekoľkokrát ubičoval studenými kvapkami dažďa. Do pekla! Hromžil. Konečne našiel správny kľúč a otvoril staré drevené dvere. Uvedomil si, že svetlo nebude fungovať ani tu a aj keď v tejto tme toho veľa nevidel, vošiel dnu. Musel pritom prekročiť desať centimetrov vysoký prah. Rukou nahmatl

elektrickú skrinku s poistkami a pokúsil sa rozoznať, ktorá z nich sa prepla do uzavretého stavu. Táto miestnosť bola pristavaná k domu až v posledných rokoch, keď sa dorábala elektrifikácia. To sa budova rozšírila o necelé dva metre, ktoré museli dodatočne obmurovať a nahodiť dvere. Podlahu preto tvorila z veľkej časti udupaná hlina a drobné kamienky. Nad zadnou stranou domu stála v svahu obrovská lipa. Bola najvyšším bodom široko ďaleko a len čo sa Robert dotkol poistiek, do stromu udel blesk. Nebol to obyčajný elektrický výboj. Tvorili ho až tri rôzne lúče modro žltého svetla a iskier. Strom okamžite pukol na polovicu a elektrický prúd hnal ďalej až do zeme. Tá bola vďaka častým dažďom nasiaknutá vodou a fungovala ako dokonalý vodič. Trvalo asi päť desiatín sekundy kým sa blesk dostal k Robertovým nohám a spálil celú spodnú časť jeho tela teplotou 33 000 stupňov Celzia. Jeho výkrik sa zliat s burácaním hromu. Udalosť trvala len nepatrné sekundy, ale pre Roberta to bola celá večnosť. Dom zaliala opätovná tma. Jeho manželka pri čítaní knihy zaspala už pred prvým výpadkom, preto nemohla tušiť, že jej muž prežíva posledné chvíle svojho života.

Robertova manželka Evelyn po hodine vstala, aby odložila okuliare na čítanie a prezliekla sa do pyžama. Muž neležal vedľa nej na posteli a aj keď mali svoje problémy, vždy spávali spolu. Lampa pri posteli nefungovala. Ihneď ju napadlo - následok výpadku prúdu. Opatrne zišla dole schodmi a uvidela priotvorené dvere. Prepadol ju strach. Všade v dome bola tma a ticho. Búrka skončila a dážď konečne ustal. V kuchynskej linke

našla svietnik a zápalky. Posvietila si a nazrela von. Pri pohľade vľavo uvidela otvorené dvere.

„Robert!“ povedala hlasnejšie, ale nekričala vzhľadom na nočnú hodinu. Ich dom nebol na samote, ale stál na okraji mesta. Keď sa neozýval, vybrala sa nazrieť, prečo sú dvere otvorené.

Keď našla manžela, okamžite zbuntošila susedov, zavolali sanitku a čakali na pomoc. Roberta položili na leňošku vedľa krbu. Celé telo sa mu chvelo v nekontrolovateľných krčoch. Ešte než sa vybrali zavolať kňaza, keďže lekár konštatoval len niekoľko hodín života. Vyžiadal si Robert iného návštevníka.

Robertov sused sa ponáhlal na policajnú stanicu, kde musel presvedčiť službukonajúceho poručíka, aby zohnal detektíva Whitea. Hodiny ukazovali pol tretej v noci a každý slušný človek spal. White však často ponocoval a aj dnes zodvihol slúchadlo svojho domáceho telefónu už na druhé zazvonenie. S rozobratým hlasom prehodil niekoľko slov a ihneď tušil, čo je vo veci. Doktor Robert Wilson zomiera? Ťaží ho svedomie. Chce sa rozprávať a chce sa priznať. White sa potešil, prípad stagnoval a on sa nechcel zmieriť s historkou, ktorú odvažoval počúvať.

Keď dorazil do domu zomierajúceho, okolo lôžka sa modlilo niekoľko ľudí. Poprosil všetkých prítomných, aby sa na malú chvíľu vzdialili. Keď boli v miestnosti sami, pristúpil k Robertovi a počúval. Robert pohyboval pomaly perami a len s veľkým úsilím artikuloval. Detektívovi to však stačilo. Jeho

zrenice sa rozširovali ako pod vplyvom omamnej látky. Takto na Whitea pôsobili informácie, ktoré ho posunuli ďalej. Darmo sa hovorí, náhody neexistujú. Usmial sa White, keď opúšťal doktorov dom.

Kapitola 12

Pred trinástimi dňami:

„Pán doktor, čaká na vás na chodbe jeden pán,“ zvestovala sestrička po skončení ambulantných hodín.

„Vysvetlili ste mu, že pracujeme do druhej. Nech si príde v pondelok ráno, zoberiem ho ako prvého,“ odpovedal doktor Wilson.

„Nedá sa odbiť, pán doktor. Hovorí, že to je naliehavé a ide o súkromnú záležitosť.“

„Čože?“ zahľadel sa doktor s hlbavým pohľadom. „Tak ho teda pošlite do vnútra.“ Uvelebil sa pohodlnejšie do svojho kresla. „A sestra, nemusíte čakať. Môžete ísť pokojne domov.“

„Ďakujem pán doktor, pekný zvyšok dňa,“ rozlúčila sa.

Keď som vošiel do ambulancie, Wilson zostal pozerat' s otvorenými ústami.

„Nemyslím, že sa poznáme pane. Kto ste?“ Premeral si ma.

„Zatiaľ nebol dôvod, aby sme sa poznali,“ usmial som sa sebavedome. Cítil som, že mám navrch a tak som aj jednal.

„Som priateľ, alebo skôr priateľ vášho priateľa,“ odpovedal som mierne tajomne.

„Nerozumiem, o čo vlastne ide?“

„Priatelia si pomáhajú. Neponúknete mi čaj?“ Posadil som sa.

„Chcete ma pripraviť o trepezlivosť?“

„Možno trocha, ale najmä vám chcem pomôcť pán doktor.“

„Zdá sa vám, že potrebujem pomoc?“

„Každý z nás potrebuje pomôcť. Nieкто viac, iný menej. Vy môžete čoskoro prísť o lekársku licenciu, čo si rozhodne vyžaduje moju pomoc.“ Viac som neatáľal.

„A prečo by som mal prísť o licenciu?“ Na doktorovom hlase bolo cítiť obavu. Teraz už veľmi dobre vedel o čo pôjde.

„Lekár sa zapletie s pacientkou, príde o licenciu. Možno aj o rodinu, dobrú povesť, mám pokračovať?“

„Prestaňte!“ skríkol doktor. „Poslala vás Victoria?“ spýtal sa už tichšie.

„Prišiel som sám. Prišiel som, aby som ponúkol mlčanlivosť.“ Znova som sa srdečne usmial.

„Koľko ma to bude stáť?“ mračil sa Wilson.

„Nejde o peniaze pán doktor. Potrebujem len pomôcť. Priatelia si predsa pomáhajú, spomínate?“

„Chcete nejakú službu? Operáciu?“

„Tak počúvajte. V posledných dňoch som si troška preklepol vaše aktivity. Ste dobrý otec a výborný lekár. O tom niet pochýb. Jedna vaša záľuba ma však zaujala zo všetkého najviac. Fotografovanie!“

„Obávam sa, že nerozumiem.“ Nervózny Wilson bol celý červený a spotený. Báľ sa, že sa mu život rozpadne ako domček z kariet. Mal som ho v hrsti.

„Počúvajte teda ďalej. Čo viete o príšere z Loch ness?“

„Tá rozprávka? Hľúposť,“ odvrkol. „Počkať, ved' to ste vy. Ten chlap čo s ňou prišiel. Zomrel tam Victoriin manžel...“ Zastavil sa. „Takže ona a vy?“

„Na tom nezáleží. Záleží na príšere, rozumiete? To je teraz to jediné na čom záleží.“ Keď spomenul Victoriu, mal som sto chuti rozbiť mu celú tvár. Krotil som sa so zatnutými zubami.

„Neveria vám, pravda?“

„Je veľa svedkov. Desiatky, ale nikto nie je dôveryhodný,“ vysvetľoval som. „Potrebujem niekoho vzdelaného. Niekoho, ako ste vy. Potrebujem fotografiu. Fotografiu od doktora, ktorú nebude možné vyvrátiť. Nikto, ani polícia nie.“

„Chcete povedať, že keď pripravím pozadie pre váš klam, budeme vlastne v patovej situácii?“ povedal doktor už pokojnejšie a zhlboka sa nadýchol.

„Presne to vám chcem povedať. Ja budem poznať vaše tajomstvo a bol by som blázon, ak by som ho vyzradil. Robert odteraz sme niečo, ako najlepší priatelia.“ Podal som mu ruku. Pozrel sa na mňa a podal mi ju tiež. „Ako si to predstavuješ? Kedy to mám spraviť a hlavne ako?“

„Nechcem o tom nič vedieť. Prečítaj si doposiaľ uverejnené články a konaj na vlastnú päsť. Naše spojenie nemôže v žiadnom prípade existovať, inak...“

„Zničíš mi život, to som už počul,“ zakončil doktor.

„Ak splníš dohodu, nemusíme sa už stretnúť. Je to na tebe. Hlavne nečakaj dlho.“ Buchol som dvermi a rozhlíadol sa po chodbe. Nikde nebolo živej duše. Výborne, pomyslel som si a ponáhlal sa domov.

Kapitola 12

Victoria ma nekontaktovala napriek žiadosteniu ani po troch dňoch. Začínam sa cítiť stále horšie a horšie. Sedem dní som nezažmúril oko a keď aj zaspím zobudí ma strašlivá nočná mora. Kde je ten pokoj, ktorý som doteraz v živote pociťoval? Už len ťažko hrám, že sa nič nestalo. Prerástlo mi to cez hlavu. Z jazera mám strach. Neustále pociťujem kolísanie jeho vln, aj keď som na pevnej zemi. Mám návaly nevoľnosti a výpadky pamäte. Nadmerná energia sa strieda s únavou na hranici života a smrti. Mám pocit, že nemôžem ďalej. Dnešná noc je horšia ako ostatné. Keď zatvorím oči, vidím len desivé výjavy. Zvieratá a obludy, ktoré vznikajú v mojej hlave. Nedokážem udržať zatvorené oči. Mám strach.

Keď som bol mladý, otec utrpel smrteľný úraz na poľovačke, následkom čoho po dvoch dňoch zomrel. Bolo mi vtedy štrnásť rokov. Trávil som s ním počas života takmer každý deň, ale jeho posledné dni obzvlášť. Nepustil ma od seba a stále mi vysvetľoval a pomáhal pochopiť určité veci. Otec mal veľký dar reči a každý ho rád počúval. Aspoň tak si to z mladosti pamätám. Svojím príkladom ukázal, ako sa má správny chlap zachovať. Nikdy sa pre nič neľutoval, ani nesťažoval. Všetko čo v živote prišlo bral ako holý fakt. Ani na smrteľnej posteli nevyronil jediná slzu. ‚Nečakal som, že to príde tak rýchlo.‘ Bolo jediné čo povedal, keď lekár konštatoval blízku smrť. O to viac

sa snažil pripraviť na život mňa. Hovoril, že svojich činov nemám nikdy ľutovať a za všetkým si musím stáť. Ako sa ukázalo, otec ma nepripravil úplne na všetko. Niektoré veci sa nedajú vrátiť späť.

Vstal som z postele. Ťažká páperová perina ma dusila a ja som potreboval na vzduch. Bertha spala ticho vedľa mňa. Zišiel som dole po schodoch, predtým som si na seba hodil niekoľko kusov oblečenia a nakoniec plášť. Vyšiel som von do tmy. Ešte neboli ani tri hodiny v noci. Vybral som sa pomaly k jazeru, za mnou sa ozývali zvuky lesa. Na cestu mi svietil polovičatý mesiac. Ten sa odrážal aj na hladine jazera, keď som k nemu došiel. Vyzeralo tak pokojne, oveľa prívetivejšie, ako v mojich snoch. Vstúpil som na palubu lode. Dosky pod mojimi nohami zavrzgali. Od malička to bol zvuk, lahodiaci môjmu uchu. Z bočnej strany lode som pozeral na jazero, ako by to bolo moje spásonosné vykúpenie. Akoby to už nebola obyčajná vodná plocha, ktorú poznám od narodenia.

Keď som bol ešte malý. V predškolskom veku, podarilo sa mi utiecť z dozoru matky a dôjsť až sem. Muselo to byť presne toto miesto. Mal som obuté červené detské čižmičky a hral som sa v plytkej časti jazera. Ako malý chlapec som nedokázal odhadnúť akú hĺbku môžu predstavovať jeho vody už po prvých metroch. Moja nevinná hra sa premenila v boj o holý život. Silnejšia vlna a prúd vody ma hnali stále viac a viac od brehu. Nebyť nejakého neznámeho cudzinca, bol by som sa utopil. Keď matka zistila, že jej jediný syn sa už nehrá okolo domu, s plačom sa vybrala hľadať ma. To som však, už celý premočený, stál na

brehu jazera a vzlykal. ‚Ako si mi to mohol urobiť Victor?‘ kričala na mňa. Vyzeralo to, že bola viac nahnevaná, ako šťastná z toho, že sa mi nič nestalo. Toho dňa sa mi nedostalo žiadneho prejavu materských citov. Ba práve naopak, matka so mnou jednala chladne a odmerane. Očividne sa veľmi hnevala. Nikdy som ju už takúto nevidel. Keď nadišla noc, prišla za mnou do izby a namiesto pravidelnej pusy mi povedala príbeh. Bol to príbeh o jazernej príšere. Oblude takej hrozivej, že nikto, kto sa s ňou stretol zblízka, o tom nemohol rozprávať. Príšera takmer každého zožrala a koho nezožrala, toho znetvorila svojimi ostrými zubami. Mala strašlivo dlhý krk a vo vode sa pohybovala rýchlosťou blesku. Malé deti boli pre príšeru najľahšia korisť. Preto ľudia z okolia jazera museli svoje deti starostlivo chrániť. Ktoré dieťa však neposlúchalo, to poslali k príšere na breh jazera, aby upokojili jej chuť na ľudskú krv. Strašidelnosť a výchovnosť rozprávky sa nedala uprieť. Od tej doby, som sa bez otcovho sprievodu k jazeru nepriblížil. Mamin príbeh účinkoval dokonale a ja som si ho pamätám dodnes.

Keď som sa otočil smerom k lesu, kde stál náš dom, vôbec som nepociťoval túžbu vrátiť sa nazad. Skôr naopak, jediná úľavu som nachádzal v pohľade na jazero. Nemal som chuť, ani dostatok síl pokračovať v mojom každodennom trápení. Rozhodol som sa vyplávať, bez akéhokoľvek cieľa. Loď som odviazal z prístavného lana a nahodil motor. Smeroval som do stredu jazera. Na miesto, kde som videl Emmeryho naposledy. Moja myseľ bola rozpoltená. Nedokázal som si presne spomenúť, čo sa tej noci stalo. Bol som vnútorne

zmätený a začal ma prepadať nevidaný strach. V jeden moment som uvidel obrovský krk príšery vynárať sa po pravej strane mojej lode. Vydesený som sa sklonil až k drevenej dlážke a ticho čakal. Keď som sa postavil, príšera bola preč. Sú to halucinácie, alebo je skutočná? Otec mi raz povedal, že vytvoriť dokonalú lož, znamená uveriť jej v prvom rade sám. Teraz som však strácal cit pre realitu. Čo je skutočné a čo je klam? Hlava príšery sa na mňa vystrčila z čela lode. Rozkričal som sa. Videl som obrovskú tlamu, plnú ostrých zubov. Rozbehol som sa skryť, ale tá sa tentokrát zjavila priamo v kabíne. Bolo to rovnaké ako v mojich nočných morách. Vôbec som sa nedokázal sústrediť a usporiadať si myšlienky. Od zúfalstva som sa rozplakal a ľahol na palubu tvárou k zemi. Keď som tak vydržal dlhšiu dobu, upokojil som sa. Môj pohľad padol na novú kotvu, ktorá visela na zábradlí. Ani neviem ako, ocitol som sa priamo vedľa nej. Ihneď som pochopil, čo sa musí stať, aby som znova nadobudol pokoj. Nadýchol som sa s plných pľúc a chytil kusisko masívneho železa do svojich rúk. Kotva bola k lodi prichytená pevnou reťazou, ktorá bola tiež nová a ešte sa leskla. Impulzívne som odopol karabínu na jej konci, otočil som si ju okolo krku a upevnil. Podišiel som ešte jeden krok a kotvu som prehodil cez zábradlie do vôd jazera. Okamžite zmizla pod hladinou, pričom sa za ňou sa ťahala reťaz. Dobré som vedel, že v týchto častiach jazera je hĺbka väčšia ako dĺžka reťaze. Trvalo to asi desať sekúnd, keď ma váha kotvy šklbla a prehodila cez zábradlie lode. Čľapot môjho tela nikto nepočul a ja som sa stratil v hĺbke jazera. Na moje nešťastie, som mal dosť času

rozmýšľať, prečo som to isté vykonal najlepšiemu priateľovi,
predtým ako som sa utopil.

Kapitola 13

Ráno sa s východom slnka zapíňal aj prístav na jazere Loch Ness. Loď Cornelia, prevážajúca cestujúcich po celej dĺžke jazera za prácou mala dnes meškanie. Jej trasu blokovalo neznáme plavidlo.

„Hláste sa, majiteľ neznámej lode, hláste sa!“ vykrikoval kapitán Cornelia do improvizovaného megafónu. „To snáď nie je možné,“ zhodnotil situáciu, keď sa dlhšie nikto neozval. Mal zato, že to jednočlenná posádka lode prehnala s whiskey, po nočnej rybačke. So zovretým hrdlom však nechcel čo i len pomyslieť na to, že sa stalo nešťastie. Vybral troch chlapov z posádky a na záchrannom člne priviazanom ku Corneli, priplávali k cudzej lodi. Vyšiel na jej palubu ako prvý.

„Nikto tu nie je,“ konštatoval so zamračeným výrazom. „Poznáte niekto tú loď?“ oslovil ľudí, ktorý stáli na brehu, alebo nastupovali na omeškanú Corneliu.

V dave ostalo ticho. Pravdepodobne sa utrhla zo svojho prístavu. Pomyslel si. Prečo by tu inak bola? Noc bola pokojná.

„Ja tú loď asi poznám,“ ozval sa starší muž, ktorý práve prišiel bližšie k brehu. „Môže to byť Victorova. Victora Belleyho, čo býva na druhej strane jazera.“ Ukázal smerom na vzdialený prístav.

Kapitán Cornelia vytiahol z vrečka kabáta vysúvací ďalekohľad a vybral sa k brehu.

„Ktorý prístav myslíte?“ Podal ďalekohľad mužovi do rúk.

Ten sa zahľadel, zaostril a odložil ho.

„Nie je tam. Victorova loď tam nie je. To musí byť ona.“

„Bolo by na čase zohnať pána lode. Zbehnite po prístavnú stráž.

Loď treba odpratať z cesty a potiahnuť k domovskému prístavu.“ Keď to nakázal, jeden z členov posádky ihneď vyskočil na breh, aby zohnal prístavného strážnika v službe.

„Načo čakáme, panstvo? Nastupovať, už čoskoro vyplávame. Nech sa páči.“ Vrátil sa nazad na svoju loď po drevenom móle.

Bertha ráno márne hľadala manžela v posteli. Dokonca nebol ani v kuchyni, či okolo domu. Mužovo čudesné správanie si z času na čas všimla. Niekedy vyzeralo všetko v najlepšom poriadku, inokedy chodil smutný a bledý ako mátoha. V konverzácii však svoj smútok skrýval. Bertha to pripisovala strate najlepšieho priateľa a nepríjemným zážitkom na jazere. Tentokrát sa znova nemýlila. Kde však mohol byť Victor teraz? Bola sobota ráno a v tento čas býval obvykle doma v posteli dlhšie. Keď ho nenašla, rozhodla sa počkať a dala sa do prípravy raňajok a predprípravy obeda. Dnes ju okrem toho čaká veľké prádlo.

Victor sa neobjavil po celé doobedie a Bertha začala mať zlé tušenie. K obednému stolu ju prekvapila nevítaná návšteva v podobe detektíva Whitea.

„Madam, hľadám vášho manžela,“ povedal opatrne, keď si všimol jej vražedný pohľad. Práve vetrala miestnosť a dvere boli otvorené.

„Victor nie je doma a neviem kde je. Už nás nechajte na pokoji!“ Bola rozhnevaná, ale aj nervózna. Hlas sa jej mierne triasol.

„Potrebujem sa s ním rozprávať,“ odpovedal pokojne.

„To presne potrebujem aj ja,“ odvrkla.

„Skutočne neviete kam išiel?“

„Dnes som ho nevidela, od večera.“

„Večer bol ešte doma?“ Detektív zbystril pozornosť. Bolo možné, že sa Victor dozvedel o smrti Doktora Wilsona a preto ušiel? White strávil noc v prítomnosti zomierajúceho a následným kompletovaním skladačky prípadu. Doktor Wilson na smrteľnej posteli priznal svoj podvrh s fotografiou príšery Whiteovi priamo do ucha. Navyše stihol prezradiť aj kto ho nato nahovoril - Victor Belley. Bolo by to však len slovo, proti slovu. Pred stretnutím s Belleym sa musel pripraviť. To bol dôvod, prečo za ním nebežal hneď v noci.

„Večer ležal vedľa mňa a tak isto aj v noci,“ odpovedala Bertha.

„Myslíte si, že by sa mu mohlo niečo stať?“

„Neviem madam,“ zamyslel sa White. „Môžete skontrolovať manželove veci? Potrebujem vedieť, či niečo nechýba. Aké oblečenie môže mať na sebe?“

Bertha trochu nechotne, ale v snahe prísť na manželovu stopu, nakoniec privolila. Prehrabávala sa v šatníku a ostatných skrinách, potom prešla k prádelníku.

„Nič nezmizlo. Má tu všetko. Chýba len kabát, topánky, nohavice. Nebalil sa.“ Samotnej sa jej ulávilo. Nechcela ani len pomyslieť, že by ju manžel opustil.

„Takže odišiel naľahko. Pravdepodobne bude niekde v okolí.“
To sa už Whiteovi rozsvietilo. Loď! „Kotví manželova loď stále dole na jazere?“

„Áno,“ odpovedala.

„Môžem sa tu porozhliadnuť?“

Prikývla.

White nechal svojho šoféra pri aute a sám pokračoval cestou k jazeru. Keď prešiel pásom stromov uvidel Victorovu loď kolísajúcu pri brehu. Bola síce v prístave, ale na inom mieste, ako keď ju videl naposledy. Na jeho prekvapenie stáli na lodi dvaja muži. Ani jeden z nich nebol Victor Belley.

„Čo sa tu deje?“ zvolal na mužov.

„Vy ste majiteľ tejto lode?“ odvetil starší z nich.

„Majiteľa práve hľadám a kto ste vy?“

„Priviezli sme loď. Našla sa pri druhom brehu. Povedali nám, že je z tohto prístavu.“

„Našli ste ju opustenú?“

„ Presne tak pane, ako loď duchov.“ Muž si všimol odznak detektíva na Whiteovej hrudi.

White sa rozlúčil a obzeral po jazere, predtým ako sa vrátil k autu. Vytušil, že sa Victor sám do seba neobjaví.

Tam už pred dverami čakala Bertha Belleyová: „Čo ste zistili?“
Bola celá nedočkavá.

„Loď našli na jazere. Prázdnu.“

„Pane Bože,“ zalomila rukami, „čo mi to len spravil?“

White zostal ticho stáť. Nechcel Berthu Bellyovú strašiť, ale tiež nechcel zatajovať čo sa stalo.

„Vyhlásim pátranie. Znova prehľadáme jazero madam.“

Rozplakala sa, až za ňou vybehli z domu obe deti.

White prišiel k autu a ihneď vyrazili na stanicu. Teraz nemohol strácať čas.

Už po dvoch hodinách vyplávalo na jazero sedem člnov a päť menších lodí, všetky pripravené pátrať po akejkolvek stope nešťastia. K dispozícii bol tiež potápač, ale aj desiatka ozbrojených členov pobrežnej stráže. Povoláný na ochranu pred príšerou. Hodinu po nich nastúpili reportéri z Denného Herald, ale aj ďalších novín z celej krajiny. Pridávali sa jeden po druhom. Až do neskorého večera obiehali prístav, jazero, fotili a otravovali Berthu s deťmi. Dnes sa stal obeťou príšery človek, ktorý sa s ňou stretol ako prvý. Príšera nikomu nič nedaruje. Hlásali tučné nápisy nad článkami v novinách nasledujúce ráno. Väčšia časť obyvateľov v okolí jazera bola na nohách. Tú noc spal málokto a všetci boli stále viac a viac presvedčení o ďalšom útoku príšery. Len detektív White vedel svoje. Jeho verziu mohol teraz potvrdiť, len jediný človek.

Kapitola 14

White prečkal ďalšiu noc a ráno nasledujúceho dňa navštívil Victoriu Castleovú. Po strate manžela bola zatíchnutá a väčšinu času trávila zavretá doma. Keď sa detektív zjavil vo dverách nevyľakala sa. Na jej tvári bolo vidno, že ho dlhšie očakávala a akoby jej spadol kameň zo srdca. Pozvala ho dnu, pričom pohľad upierala do zeme. Pôvodne krásna žena, vyzerala neupravené a nedbalo oblečená. White nasledoval Victoriu do obývacej miestnosti. Ponúkla mu čaj, ktorý neodmietol a kým sa vrátila, mal dostatok času rozmyslieť si ako začne. Keď sa vrátila, položila pred detektíva šálku čaju a pred seba obyčajnú bielu obálku. Whiteovi na ňu ihneď skĺzol pohľad, ale potom sa znova zadíval na svoju hostiteľku.

„Madam Castleová, my sme sa zatiaľ nerozprávali. Ja sa zaoberám zmiznutím vášho manžela na jazere,“ začal.

„Počula som o vás od Victora.“

„Aký bol medzi vami vzťah madam?“

„Pýtate si ma, či mal Victor dôvod zabiť môjho manžela?“ Neotáľala, čím Whitea prekvapila.

„Vedeli ste o tom?“

„Nevedela som nič viac než vy. Až donedávna, kým ma Victor nenavštívil.“

„Prišiel sem? Priznal sa vám?“

„Potreboval to zo seba dostať. Potreboval sa vyžalovať. Keby sa chcel priznať, ide predsa za vami.“

„Neodpovedali ste mi na predchádzajúcu otázku. Aký bol váš vzťah s Victorom Belleym.“

„Vždy čisto priateľský, detektív. Ale boli sme si blízki.“

„Chcete povedať, že ste neboli milenci?“

„To určite,“ zasmiala sa nasilu. „Nikdy sme si nevymenili jediná nežnosť. Popravde ma to kedysi prekvapovalo tak ako vás.“
Odpovedala hlbavo.

„Čo vám Victor povedal, keď vás navštívil pred siedmimi dňami? Porozprávajte mi k čomu sa priznal?“ White si vytiahol blok a pero.

Začala pokojne rozprávať:

„Victor sa stretol s Emmerym pri prístavnom móle tak, ako každý večer pred spoločným lovom rýb. Emmery prišiel v zhoršenej nálade, Victor to spozoroval, ale nevedel, že to bolo spôsobené našou manželskou hádkou. Keď vyplávali na jazero, obaja boli zatíchnutí. Určite to bolo spôsobené aj únavou z celého dňa. Ešte než sa dostali k nahodeniu lovných sietí do vody, Emmery nevydržal a začínal hromžiť:

„Ja to už takto nevydržím. Som hlupák, obyčajný hlupák a tá sviňa zo mňa spravila menejcenného chumaja. Prečo som to nevidel skorej? Prečo si mi niečo nepovedal?“ obrátil sa na Victora.

„O čom to tu rozprávaš?“ zahriakol ho Victor. „Upokoj sa prosím ťa.“ Sám však už tušil čo je vo veci.

„Tá moja hnusná nevďačná žena. Pobehlica nechutná, až mi je z nej na vracanie!“ rozčuľoval sa. „Vieš čo mi spravila? Vieš čo robí poza môj chrbát? Že sa vôbec pýtam, samozrejme, že to vieš. Každý to tu vie. Môžem sa prepadnúť pod zem.“

„Nepreháňaj, pristihol si ju azda pri niečom?“

„Ha, ani som nemusel. Sama mi to povedala. Vykričala do tváre.“ Zafal zuby. „Ale to ti hovorím, rovno teraz sa s ňou v mysli rozlúč. Lebo keď sa vrátim domov, zabijem ju. A keď ju nezabijem, tak ju vyhodím z domu a všade roztrúbim čo mi urobila. To si zaslúži, takú hanbu!“ Do očí sa mu nahrnuli slzy zlosti. „Vieš čo mi povedala? Že pre ňu nie som nijaký chlap. Že s tým jej doktorom sa nemôžem ani porovnávať. A ja som už tušil, že s ním niečo má. Nakoniec, ktovie s kým ešte spáva okrem neho.“

„Možno len prehánala, chcela ťa vytočiť, to vôbec nemusí byť pravda.“

„Myslíš, že neviem o čom hovorím? Ved' som ho videl motať sa okolo nej. Raz vtedy v nemocnici. Doktor Robert Wilson – chirurg. Parchant. Keď zničím život tej mojej svini, zničím život aj jemu. Obaja si nič dobré nezaslúžia. Nezaslúžia si ani žiť.“

„Teraz sa trochu upokoj,“ Victor ho zastavil. Zamrzelo ho, že nemá so sebou nejakú pálenku, aby mu upokojil nervy. „Som si istý, že preháňaš. Nechceš jej predsa ublížiť. Čo by si z toho mal?“

Emmery sedel na zemi a potichu uvažoval.

„Prečo si ju vlastne zastávaš Victor? Kto je do riti tvoj priateľ? Prečo?“ Zastavil sa. „Ty hajzej, ved' ty s ňou chrápeš tak isto ako

on.“ Jeho oči vzplanuli ešte väčším hnevom namiereným proti Victorovi.

„Ty si sa už nadobro zbláznil kamarát? S tvojou ženou som nikdy nič nemal.“

„Vždy si sa okolo nej motal, teraz mi tu neklam!“ vykrikol.

„O tom sa ani nemienim s tebou baviť.“ Victor sa otočil a kráčal smerom k lodnej kabíne. Emmery to vo svojom rozpoložení zobral ako tiché priznanie viny a vrhol sa na priateľa. Začala medzi nimi roztržka, Emmery držal Victora okolo krku a všakovako hlasno nadával. Na celom jazere nebolo v dohľade jedinej lode. Victor sa takmer nebránil, ale bol omnoho silnejší muž ako Emmery a keď sa chcel vyslobodiť z jeho zovretia odhodil útočníka dva metre od seba. Pri dopade tela začul hlasne zapraskanie kosti. Keď sa spamätal z náhleho útoku, podišiel k ležiacemu Emmerymu a zistil, že nedýcha. Emmeryho hlava bola neobvykle vytočená do strany a z krku mu vytŕčala drobná kosť. Jeho srdce síce bilo, ale pľúca nefungovali. Striedavo priotváral oči a v tvári začal stále viac modrať. Victor pochopil, že priateľ prežíva posledné minúty života. Čupel pri ňom a držal ho za ruku. Emmeryho trápenie netrvalo dlho.

Nastala otázka, ako potýčku vysvetliť. Dobre vedel, že mu hrozí väzenie za zabitie. Nechcel zverejňovať udalosti, ako došlo ku konfliktu a chcel ma v prvom rade chrániť. Nakoniec Victor priviazal lodnú kotvu na Emmeryho telo a pustil ho do hľbokej časti jazera. Po návrate domov chcel všetko zatajiť, potom prišiel s nápadom o príšere z jazera, ktorá zaútočila na loď.

Prišlo mu to ako dobrý nápad – presunúť pozornosť úplne inam.“

„Takže to bola nehoda? Takto presne vám to vylíčil?“ spýtal sa White.

„Do bodky. Zapamätala som si to celkom presne.“

„Neveril by som mu. Celé to vyzerá, že ste mali románik medzi sebou. Prečo inak by vás takto bránil? Bol by podozrivý číslo jedna, aj keď tomu sa nevyhol ani pri jeho verzii s rozprávkou o príšere. Kým nezískal ďalších svedkov.“ Zdvihol hlavu od zápisníka. „Tí ľudia prichádzali sami od seba a nepokladal som ich za vierohodných. Až kým nevznikla tá fotografia. Doktorovu fotografiu potreboval, aby sme mu dali pokoj.“

„To sa mu viac menej podarilo, nie?“

„To áno, ale jeho svedomie s týmto klamstvom nedokázalo žiť. Myslím, že sa utopil. Rovnako, ako sa zbavil Emmeryho.“

„Nepodarilo sa vám v noci nič nájsť?“

„Pátranie pokračuje, ale zatiaľ bez výsledku,“ zastavil sa White.

„Stále mi však nejde do hlavy, prečo vás Victor chránil? Dokonca pred najlepším priateľom. Ťažko uveriť, že ste nikdy nemali milostný vzťah.“

„Victorovmu záujmu som donedávna nerozumela ani sama. Bol pre mňa vždy starostlivým priateľom. Keď ma navštívil, priniesol so sebou tento list, ktorý všetko vysvetľuje.“ Ukázala na obálku.

„Pozrite sa.“

White otvoril obálku a rozbalil zažltnutý list, v ktorom stálo:

Milý synu,

cesty života ma dostali na smrteľnú posteľ bez šance na prípravu. Osud je nevyspytateľný a často sa s nami zahráva. Počas svojich dní som spravil veľa vecí, na ktoré som hrdý, ale ešte viac takých, ktoré som neplánoval. Vedz, že som tvoju matku vždy ľúbil a podporoval. Nikdy som netúžil zapliesť sa s cudzou ženou. Napriek svojej opatrnosti som sa zaľúbil. Tá žena milovala veľmi vrúcne aj mňa. Viem, že čítaš tieto riadky veľmi mladý, ale nesúď ma prosím a zapamätaj si o čo ťa budem prosiť. Z mojej zakázanej lásky vzišiel človek. Dcéra, ktorej som nikdy nemohol byť otcom, tak ako tebe. Je o šesť rokov mladšia ako ty, ale budete vyrastať vedľa seba. Nesmieš jej nič prezradiť o tom, kto je jej otcom. Zahanbil by si jej matku, a tak isto aj svoju. Napriek tomu ťa prosím, aby si na svoju pokrvnú sestru dával pozor. Jej meno je Victoria Carpenterová, určite čoskoro zistíš o koho ide. Život je pre jednotlivca vždy náročný, ak si ale dokážeme pomôcť a stáť za sebou, uľahčíme si ho. Postaraj sa preto o svoju sestru a vždy maj na pamäti všetko čo som ťa učil. Rodina je vždy na prvom mieste.

Budem na teba vždy hrdý

Tvoj Otec

White odložil list a pozrel na Victoriu.

„Tento list mi nechal, keď ma navštívil a porozprával skutočný príbeh. Napísal mu ho otec na rozlúčku a predal mu ho potajme.“

„Takže súrodenci? Vaša matka ešte žije?“ spýtal sa White.

„Nežije. Teraz som úplne sama.“

„Viete o tom, že ste mali nahlásiť všetko, čo vám rozprával? Sama od seba.“

„Chcela som to urobiť. Mala som ale obavy z toho, ako by sa Victor zachoval. Tiež som nevedela, čo je na tom všetkom pravdy.“

„Pomohli by sme vám. Strach ničomu nepomôže a zatajovanie skutočností tiež.“

„A čo bude teraz nasledovať?“ spýtala sa s malou dušičkou.

„Do správy napíšem, že ste mali obavy o svoj život. Zaznamenám, že bol agresívny. Vyšetrovacía správa je tak či tak utajený dokument. Budem musieť podať vyhlásenie o príšere pre tlač. Nespomeniem vaše meno, buďte bez obáv.“

„Ďakujem veľmi pekne,“ odľahlo Victorii. Obaja sa ešte krátku chvíľu rozprávali, potom Victoria vyprevadila návštevníka pred dvere.

„Madam, ak by ste si na niečo spomenuli, zavolajte na stanicu,“ zakončil White, keď kráčal k autu.

Kapitola 15

Ani po dvoch dňoch sa nenašlo telo Victora Belleyho. Potom sa člny a pátracie skupiny stiahli. Noviny sa neustále plnili článkami o príšere z Loch ness a zvedavci neustále prichádzali. Detektív White práve odchádzal z redakcie Denného Herald. Vypracoval správu, ktorú chcel použiť ako dôkaz. Dôveryhodnosť doktorovej fotografie vyvrátená. Malý článok v novinách sa však stratil v záplave senzácii o ďalšej obeti príšery.

White mal namierené za Berthou Bellyovou. Chcel ju oboznámiť s priebehom vyšetrovania. Keď ho šofér doviezol pred dom, bolo všade veľmi rušno. Na pozemku sa pohybovali desiatky ľudí. Všetci zvedaví a vo vytržení, dozvedieť sa niečo nové. Whiteovi trvalo hodnú chvíľu kým našiel Berthu.

„Madam Bellyová?“

„Vy?“ otočila sa od prípravy jedla, „vidíte čo tu mám práce?“

„Chcel som len podať niekoľko informácií.“

„Victora nenašli, to už viem. Ak mi nechcete pomôcť, tak ma neotravujte.“

„Ja som chcel informovať, že prípad nie je uzavretý. Budeme hľadať naďalej. Skôr či neskôr, niečo zistíme.“

„Muža mi aj tak nevrátite a ak nájdete telo, mne to nepomôže. Musím si pomôcť len ja sama.“ Odniesla pripravenú misu s jedlom na stôl, kde sa skupinka ľudí okamžite pustila do jedla.

„Kto sú všetci títo ľudia?“

„Návštevníci. Turisti. Chcú vidieť jazero, potrebujú nocľah a stravu. Vďaka Bohu, že prichádzajú. Bez nich, by sme nemali žiaden príjem. Všetci v okolí ponúkajú nocľah, každý sa živý ako sa dá.“ Vrátila sa k hrncom a zamiešala polievku.

„Kde ich toľkých ubytujete?“

„Hore v šope, a ak to pôjde takto ďalej, dám si pristavať ďalšiu miestnosť k domu.“

„Takto dobre zarobíte?“

„Celkom dobre, navyše chcem predať Victorovu loď. Je to unikát, už mi za ňu ponúkli slušnú sumu.“

„A kto ju chce kúpiť?“

„Nieкто z Londýna, bol tu včera, predbežne sme sa dohodli.“

„Viete o tom, že tu žiadna príšera nikdy nebola? Z vyšetrovania vyplynulo...“

„Hovorte si čo len chcete,“ zahriakla ho Bertha. „My tu vieme svoje.“ Hodila pohľad na skupinku cudzincov.

„Chcel som len povedať, čo som zistil. Ani fotografia nebola pravá,“ pokračoval.

„Koho to tu zaujíma? Kde je môj manžel? Chcete povedať, že ma opustil dobrovoľne? Ha? S takými rečami chodte do čerta. Každý deň nieкто vidí tú obludu na jazere. Chodia sem stovky ľudí. Nikoho nezaujíma, čo poviete vy.“

„Prípád však stále nie je uzavretý,“ zopakoval.

„Ak mi nemienite pomôcť, nechajte ma pracovať. Mám ešte veľa stravníkov a málo času.“

V tom vošla do miestnosti Victoria Castleová. Teraz bola upravená a vyzerala spokojne.

„Som tu, Bertha.“

„Chvalabohu moja drahá. Zásteru máš v komore, chyt' sa toho cesta. Musíme nakrmiť ešte dvadsiatich piatich hostí.“

„Dobrý deň, pozdravil sa White.“

„Dobrý,“ uhla pohľadom, akoby detektíva ani nepoznala.

„Pomáhate si?“ spýtal sa Victorie.

„Musíme si pomáhať. Zostali sme samé,“ odpovedala a dala sa do práce. Viac si detektíva nevšimli.

White si ešte raz prešiel pohľadom rozbehnutý projekt rodinného hotelu. Odchádzal k autu, prešiel okolo dvoch skupín cudzincov a pochopil, že tieto ženy sa o seba postarajú.

Napriek tomu, že nikto nikdy nedokázal prítomnosť príšery z jazera Loch Ness. Ročne ho navštevujú státisíce ľudí. Medzi nimi vedci, bádatelia aj amatérsky nadšenci. Väčšinu domov v okolí jazera zmenili domáci obyvatelia na krčmy a hotely a prežívajú z ich prevádzky celých osemdesiat rokov. Do dnešných dní nadšenie z príšery nevyprchalo.

KONIEC